

ΠΠρΑθ 2446/2014

Πρόεδρος: Α. Καλατζή

Εισηγητής: Χ. Γεωργακόπουλος

Δικηγόροι: Αικ. Κουτήφαρη, Φ. Κατρακάζα, Εμ. Κασωτάκης

I. Η διάταξη της παρ. 2 του άρθρου 15 του Ν 2121/1993, ορίζει ότι «αν δεν καθορίζεται η διάρκεια της μεταβίβασης ή των συμβάσεων ή της άδειας εκμετάλλευσης και αν κάτι διάφορο δεν προκύπτει από τα συναλλακτικά ήθη, η διάρκεια αυτή θεωρείται ότι περιορίζεται σε πέντε χρόνια». Ως προϋποθέσεις εφαρμογής του συγκεκριμένου ειδικού ερμηνευτικού κανόνα ενδοτικού δικαίου περί πενταετούς διάρκειας, επομένως, εξειδικεύονται οι ακόλουθες δύο: α) να μην καθορίζεται στο συμβατικό κείμενο ρητά ή κατά τρόπο ανεπίδεκτο αμφισβήτησης η διάρκεια της σύμβασης μεταβίβασης ή εκμετάλλευσης περιουσιακών εξουσιών ή της άδειας εκμετάλλευσης αυτών και β) να μην συνάγεται κάτι διαφορετικό από τα συναλλακτικά ήθη. Κατά την ορθότερη άποψη δε, ως σύμβαση με καθορισμένη χρονική διάρκεια πρέπει να νοείται και αυτή που περιέχει ρήτρα «για απεριόριστο χρονικό διάστημα» ή «για απεριόριστο αριθμό εκδόσεων ή αντιτύπων/αντιγράφων». Στην περίπτωση αυτή θα πρόκειται για συμφωνημένη απεριόριστη διάρκεια, η οποία, κατ' αρχήν, επιτρέπεται να συνομολογηθεί και λήγει με την εκπνοή του χρόνου προστασίας του υπό εκμετάλλευση έργου (ο οποίος προσδιορίζεται όλη τη διάρκεια της ζωής του δημιουργού και σε εβδομήντα χρόνια από το θάνατο του, βλ. Δεσποτίδου, σε Κοτσίρη/Σταματούδη, Ερμηνεία Ν 2121/1993, άρθρο 15, παρ. 30 και 32, σελ. 411-412). Εξάλλου, όσον αφορά την παράμετρο της μη συναγωγής χρονικής διάρκειας από τα συναλλακτικά ήθη, επισημαίνεται ότι ως τέτοια νοούνται οι συναλλακτικές συνήθειες του οικείου κύκλου συναλλαγών, δηλαδή του επαγγελματικού κλάδου στον οποίον υπάγεται το αντικείμενο της καταρτισθείσας σύμβασης. Για να συνεκτιμηθεί, όμως, μία συναλλακτική/επαγγελματική συνήθεια σχετικά με τον καθορισμό της διάρκειας συγκεκριμένης σύμβασης μεταβίβασης ή εκμετάλλευσης, θα πρέπει αυτή να είναι σαφής και αναμφισβήτητη, να μην αντίκειται στην αρχή της καλής πίστης και οι συμβαλλόμενοι να την γνωρίζουν τόσο καλά, ώστε να τη θεωρούν τμήμα της μεταξύ τους συμφωνίας.

Ως στοιχεία δε, που συνεκτιμώνται προς διαπίστωση της συνδρομής συναλλακτικής συνήθειας ικανής να αποκλείσει την εφαρμογή του (ενδοτικού) κανόνα της παρ. 2 του άρθρου 15 του Ν 2121/1993, προτάσσονται τα ακόλουθα: α) η ύπαρξη ή μη συνήθους διάρκειας των συμβάσεων (μεταβίβασης ή εκμετάλλευσης) που καταρτίζονται στο πλαίσιο του οικείου επαγγελματικού κλάδου, σε συνάρτηση με το είδος του υπό εκμετάλλευση έργου, β) το γενικότερο πλέγμα των σχέσεων και της συνεργασίας μεταξύ των συμβαλλομένων (λ.χ. συνεργασία με μόνιμο ή περιουσιακό χαρακτήρα) και γ) οι ιδιαιτερότητες της συμφωνηθείσας εκμετάλλευσης, όπως η αναγνωρισιμότητα ή φήμη του δημιουργού, η έκταση της επένδυσης, το είδος και το ύψος της συμφωνημένης αμοιβής (βλ. Δεσποτίδου, σε Κοτσίρη/Σταματούδη, ό.π., άρθρο 15, παρ. 35 και 36, σελ. 413-414). II. Η νοητική διαδικασία κατά την οποία επιδιώκεται η πλήρωση των κενών της δικαιοπραξίας κατά τρόπο ώστε να υποβοηθείται η ιδιωτική αστυνομία των ενδιαφερομένων μερών στην πλήρη πραγμάτωση της, αποτελεί τη «συμπληρωματική ερμηνεία» των δικαιοπραξιών. Προϋπόθεση αυτής συνιστά αναμφίβολα η ύπαρξη κενού. Το κενό, υπό κανονιστική νοητική προσέγγιση, έγκειται σε ορισμένη ατέλεια της δικαιοπρακτικής ρύθμισης

συνιστάμενη στο γεγονός ότι κάποιο σημείο της δικαιοπραξίας, που είναι κρίσιμο για την εκπλήρωση του επιδιωκόμενου με αυτή σκοπού, παρέμεινε αρρύθμιστο. Τούτο, κατά βάση, μπορεί να συμβαίνει είτε διότι τα μέρη δεν σκέφθηκαν καν το σημείο αυτό κατά την κατάρτιση της δικαιοπραξίας είτε διότι το σχετικό αυτό ζήτημα ανέκυψε αργότερα κατά τη διάρκεια της δικαιοπραξίας (συνήθως κάποιας διαρκούς σύμβασης), ως συνέπεια μίας απρόβλεπτης μεταβολής των συνθηκών (βλ. Παπανικολάου, Μεθοδολογία του Ιδιωτικού Δικαίου και Ερμηνεία των Δικαιοπραξιών, Αθήνα-Κομοτηνή, 2000, παρ. 512, σελ. 344 και 516, σελ. 347).

Περαιτέρω, η συμπληρωματική ερμηνεία στηρίζεται στους κανόνες της κοινής (εξηγητικής) ερμηνείας, κυρίως όμως στην ΑΚ 200. Αναζητείται, έτσι, με αυτή η ρύθμιση την οποία θα έθεταν τα μέρη (και όχι οποιοσδήποτε τρίτος ή ο δικαστής, κατά διάκριση από την καθαρά αντικειμενική ερμηνεία), σύμφωνα με την καλή πίστη και τα συναλλακτικά ήθη, εάν αντιμετώπιζαν το θέμα. Η δε εν προκειμένω συνήθης επίκληση της «υποθετικής βούλησης» των μερών βοηθά μεν, αλλά δεν είναι ακριβής, διότι δεν έχει σημασία ποια λύση θα έδιναν πράγματι οι συμβαλλόμενοι, αλλά τι είναι (για τα συγκεκριμένα μέρη πάντοτε) το σύμφωνο με την όλη δικαιοπρακτική ρύθμιση. Υπό την οπτική αυτή, η συμπληρωματική ερμηνεία δεν αποτελεί μεν ερμηνεία αυτόνομης δικαιοπρακτικής ρύθμισης (όπως είναι η εξηγητική ερμηνεία της δήλωσης Βούλησης), αλλά ούτε και ετερόνομη αξιολόγηση, δηλαδή επιβολή στα μέρη ρύθμισης την οποία τρίτος εχέφρων άνθρωπος θα έθετε.

Είναι βέβαια ερμηνεία (αφού έγκειται σε συναγωγή του κρίσιμου νοήματος), όχι όμως δήλωσης κάποιας βούλησης, αλλά δικαιοπρακτικής ρύθμισης ως όλου, οπότε, καθώς επιβάλλει την εξατομίκευση της ευρετέας ρύθμισης στις συνθήκες των συγκεκριμένων μερών, ευρίσκεται, κατά κάποιον τρόπο, μεταξύ ερμηνείας αυτόνομης ρύθμισης και ρύθμισης συμβατικών σχέσεων δια κανόνων δικαίου (π.χ. ΑΚ 281, 288, 388). Σε καμία περίπτωση, όμως, μέσω της συμπληρωματικής ερμηνείας είναι δυνατή η διόρθωση δήλωσης Βούλησης, επειδή λ.χ. η τεθείσα ρύθμιση δεν ανταποκρίνεται στα συμφέροντα των μερών (βλ. Σταθόπουλο, σε Γεωργιάδη/Σταθόπουλο, ΕρμΑΚ, τόμ. Ι - Γενικές Αρχές, ανατύπωση Αθήνα 1997, άρθρο 200, παρ. 36 και 37, σελ. 331). Παρότι, αμφισβητείται αν οι συμπληρωματικές (ενδοτικού δικαίου) διατάξεις νόμου, που προβλέπονται ακριβώς για την πλήρωση κενών στη δικαιοπρακτική ρύθμιση (και διαλαμβάνουν συνήθως τη φράση, «εφόσον δεν ορίζεται κάτι άλλο») ή και οι ερμηνευτικές διατάξεις (που συνήθως εμπεριέχουν τη φράση «εν αμφιβολία»), προηγούνται της συμπληρωματικής ερμηνείας. Κατά την ορθότερη άποψη, την απάντηση θα δίνει εκάστοτε η ερμηνεία της ειδικής διάταξης ενδοτικού δικαίου (περισσότερο από οποιαδήποτε διάκριση σε γενικούς ή ειδικούς και σε συμπληρωματικούς κανόνες).

Συνήθως δε, θα προκύπτει ότι ο ενδοτικός κανόνας υποχωρεί προ της αυτόνομης δικαιοπρακτικής ρύθμισης, δηλαδή της ρητής ή σιωπηρής δήλωσης βούλησης όπως αυτή καθορίζεται ερμηνευτικά, προηγείται όμως -πολύ περισσότερο όταν πρόκειται περί ερμηνευτικής και όχι απλώς συμπληρωματικής διάταξης- της συμπληρωματικής ερμηνείας, η οποία δεν είναι αυτόνομη ρύθμιση-εφόσον, όμως η συγκεκριμένη δικαιοπραξία αποκλίνει σημαντικά της τυπικής μορφής της ρυθμισμένης σύμβασης την οποία είχε στο νου του ο νομοθέτης και εν όψει της οποίας έθεσε τον κανόνα του ενδοτικού δικαίου, θα προηγηθεί η προσαρμοζόμενη στις ειδικές συνθήκες της δικαιοπραξίας ερμηνεία (βλ. Σταθόπουλο, σε Γεωργιάδη/Σταθόπουλο, ΕρμΑΚ, ό.π., άρθρο 200 παρ. 38 σελ. 332 κατά τον Παπανικολάου, εν τούτοις, για την ερμηνεία της δικαιοπραξίας οι γενικοί αναγκαστικού δικαίου κανόνες των άρθρων 173 και 200 του ΑΚ προηγούνται των ειδικών

ενδοτικού δικαίου ερμηνευτικών κανόνων και για την πλήρωση των κενών της δικαιοπραξίας η συμπληρωματική κατ' άρθρο 200 του ΑΚ ερμηνεία, ως άγουσα σε αποτέλεσμα που απηχεί την αυτόνομη αξιολόγηση βάσει των κριτηρίων της προσανατολισμένης στην ατομικότητα της κρινόμενης δικαιοπραξίας υποθετική βούληση των μερών και της επίτευξης μίας δίκαιης κατά το δυνατόν ρύθμισης με έρεισμα την αρχή της καλής πίστης, προηγείται των ερμηνευτικών κανόνων του ενδοτικού συμπληρωματικού δικαίου, βλ. τον ίδιο, ό.π., παρ. 510-511, σελ. 341-343 παρ. 518, σελ. 348 και 529, σελ. 354-335). Έτι περαιτέρω, ερίζεται το ζήτημα του αν, στην περίπτωση που δεν καθορίζεται στο συμβατικό κείμενο ρητά ή κατά τρόπο ανεπίδεκτο αμφισβήτησης η διάρκεια της σύμβασης μεταβίβασης περιουσιακών εξουσιών του πνευματικού δικαιώματος ή παροχής άδειας εκμετάλλευσης αυτών, προκρίνεται ευθέως η εφαρμογή του ειδικού συμπληρωματικού κανόνα (ενδοτικού δικαίου) της παρ. 2 του άρθρου 15 του Ν 2121/1993, ή προηγείται αυτής η κατ' άρθρο 173 και 200 ΑΚ εξηγητική ερμηνεία των δηλώσεων βούλησης των μερών προς διαπίστωση κενού σχετικά με τη χρονική διάρκεια της σύμβασης και, σε περίπτωση κατάγνωσης τέτοιου, η πλήρωση του με τη συμπληρωματική ερμηνεία του άρθρου 200 ΑΚ. Η λύση που προσήκει σχετικά, σύμφωνα με την ορθότερη προσέγγιση και σε συνδυασμό με τα ανωτέρω εκτιθέμενα, έγκειται στην ερμηνεία της συγκεκριμένης διάταξης της παρ. 2 του άρθρου 15 του Ν 2121/1993 και στους λόγους ενσωμάτωσης της στο εν λόγω νομοθέτημα.

Ειδικότερα, αποτελεί αντικείμενο καθολικής αποδοχής στη θεωρία, κατά σύμπλευση με τη γενική αρχή προστασίας και εύνοιας του δημιουργού που διαπνέει το δίκαιο πνευματικής ιδιοκτησίας, το ότι ο Έλληνας νομοθέτης, με πρόθεση να προστατεύσει τούτον (τον δημιουργό), ο οποίος αποτελεί κατά κανόνα το ασθενέστερο μέρος στις συμβάσεις μεταβίβασης ή εκμετάλλευσης περιουσιακών εξουσιών από υπερβολικά μακροχρόνιες δεσμεύσεις του έργου του, θέσπισε την εν λόγω διάταξη, θέτοντας έτσι έναν ιδιαίτερα προστατευτικό για τα συμφέροντα του ερμηνευτικό κανόνα, που συμπληρώνει και εξειδικεύει την αρχή του σκοπού της μεταβίβασης. Υπό την οπτική αυτή, επομένως, πρέπει να γίνει δεκτό ότι σε περίπτωση μη ρητού και κατά τρόπο ανεπίδεκτο αμφισβήτησης καθορισμού στο κείμενο σύμβασης μεταβίβασης περιουσιακών εξουσιών του πνευματικού δικαιώματος ή χορήγησης άδειας εκμετάλλευσης αυτών, χάριν εύνοιας του δημιουργού, βρίσκει αμέσως εφαρμογή η διάταξη του άρθρου 15 παρ. 2 του Ν 2121/1993, κατ' αποκλεισμό της εξηγητικής και της συμπληρωματικής ερμηνείας (πρβλ. Δεσποτίδου, σε Κοτσίρη/Σταματούδη, Ερμηνεία Ν 2121/1993, άρθρο 15, παρ. 28, σελ. 410 και Ρόκα, από 8.2.1999 γνωμοδότηση σχετικά με την υπόθεση επί της οποίας δημοσιεύθηκε η υπ' αρ. 15808/1999 απόφαση ασφαλιστικών μέτρων του ΜΠρΑΘ, ΕΕμπΔ 1999,585 επ.).III. Στο άρθρο 65 του Ν 2121/1993 προβλέπεται ένα πλέγμα αστικών κυρώσεων που ισχύει ενιαία σε κάθε περίπτωση προσβολής της πνευματικής ιδιοκτησίας ή των συγγενικών δικαιωμάτων, χωρίς ν' αποκλείεται η συμπληρωματική εφαρμογή του ΑΚ.

Συγκεκριμένα, με το άρθρο 65, ο δημιουργός μπορεί να εγείρει αναγνωριστική αγωγή του δικαιώματος του, αγωγή για άρση της προσβολής και παράλειψη αυτής στο μέλλον, αγωγή για απόδοση του αδικαιολογήτου πλουτισμού, αγωγή για απόδοση του κέρδους και αγωγή για αποζημίωση και χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης. Ειδικότερα, η προσβολή απόλυτου και αποκλειστικού δικαιώματος, όπως το δικαίωμα της πνευματικής ιδιοκτησίας, συνιστά πράξη παράνομη και, εφόσον γίνεται υπαίτια, συνιστά αδικοπραξία, επειδή ενέχει αφ' εαυτής εναντίωση προς την αποκλειστική εξουσία του δικαιούχου. Δηλαδή, το γεγονός της επέμβασης δημιουργεί και την παράνομη πράξη κατ' άρθρο 914 ΑΚ και την ειδική διάταξη του άρθρου 65 του Ν 2121/1993. Γενικά, ως παράνομη προσβολή ισχύει κάθε πράξη που επεμβαίνει στις εξουσίες

(ηθικές ή περιουσιακές) του δημιουργού και γίνεται χωρίς την άδεια του, χωρίς να συντρέχει άλλος λόγος που αίρει τον παράνομο χαρακτήρα της προσβολής. Το άρθρο 65 του Ν 2121/1993 αποτελεί ειδική διάταξη αφήνει κενά και στον βαθμό που δεν είναι ασυμβίβαστη η ανάλογη εφαρμογή με το νομοθετικό πνεύμα που διέπει τις διατάξεις των άρθρων 63 επ. του Ν 2121/1993. Η υπαιτιότητα απαιτείται μόνο για την αξίωση αποζημίωσης, ενώ η ίδια η πράξη της προσβολής συνεπάγεται και το παράνομο (βλ. ΕφαΘ 2724/2012, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

Περαιτέρω, σε περίπτωση προσβολής των ηθικών εξουσιών που παρέχει το δικαίωμα, ο δικαιούχος μπορεί, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 65 παρ. 1 και 2 του Ν 2121/1993 (και χωρίς επικουρική εφαρμογή των άρθρων 57 και 60 του ΑΚ) να ζητήσει την αναγνώριση του δικαιώματος του, την άρση της προσβολής και την παράλειψη της στο μέλλον, εφόσον δε η προσβολή έγινε υπαιτίως, αποκατάσταση της ηθικής βλάβης, επικαλούμενος και αποδεικνύοντας στην περίπτωση αυτή: α) το γεγονός ότι είναι φορέας του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας, β) την πράξη προσβολής των ηθικών εξουσιών, γ) την υπαιτιότητα του δράστη και δ) την έκταση της ηθικής ζημίας η οποία είναι ανάλογη προς τη βαρύτητα της προσβολής. Συνεπώς, δεν είναι δυνατή η επικουρική εφαρμογή του άρθρου 57 του ΑΚ σε προσβολή ηθικού δικαιώματος, χωρίς ν' αποκλείεται η παράλληλη άσκηση απαιτήσεων από τη διάταξη αυτή, όταν συντρέχουν οι προϋποθέσεις εφαρμογής της, δηλαδή στις περιπτώσεις όπου δεν συντρέχει προσβολή του ηθικού δικαιώματος, αλλά μόνο της προσωπικότητας (βλ. Εφθεσ 2165/2011 ΔΙΜΕΕ 2012,68). Επιπρόσθετα, ως προσβολή ισχύει κάθε πράξη που επεμβαίνει στις εξουσίες (ηθικές και περιουσιακές) του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας, εφόσον η πράξη αυτή γίνεται χωρίς την άδεια του υποκειμένου της πνευματικής ιδιοκτησίας και δεν συντρέχουν λόγοι άρσης του παρανόμου (συναίνεση του δημιουργού, συμβατικός περιορισμός και, θεωρητικώς, άμυνα). Το εύρος του περιουσιακού και ηθικού δικαιώματος κρίνεται με βάση τα άρθρα 3,4 και 6 του Ν 2121/1993. Η προσβολή της πνευματικής ιδιοκτησίας υπάρχει στο ίδιο ακριβώς πεδίο στο οποίο κινείται η αποκλειστική εκμετάλλευση του έργου, έτσι ώστε το δικαίωμα αναπαραγωγής π.χ. να προσβάλλεται από εκείνον μόνον ο οποίος αναπαράγει χωρίς άδεια το έργο, το δικαίωμα αποκλειστικής θέσης σε κυκλοφορία να προσβάλλεται από εκείνον που θέτει το έργο σε κυκλοφορία κ.ο.κ.

Η κλασική πάντως μορφή προσβολής της πνευματικής ιδιοκτησίας (αλλά και των συγγενικών δικαιωμάτων) είναι η ανάληψη ξένου έργου, είτε πρόκειται για πιστή αναπαραγωγή του είτε για αναπαραγωγή του με αποκλίσεις και τροποποιήσεις (διασκευή, βλ. ΠΠρθεσ 22651/2007 Αρμ 2008,1650). Σε κάθε περίπτωση δε, όταν ο αντισυμβαλλόμενος του δημιουργού (λ.χ. εκδότης, παραγωγός, θεατρικός επιχειρηματίας) μεταβιβάσει σε τρίτον περιουσιακές εξουσίες που δεν του έχουν μεταβιβασθεί από το δημιουργό και αυτός (ο τρίτος) τις ασκήσει, τότε διαπράττεται προσβολή του δικαιώματος του δημιουργού εκ μέρους του αντισυμβαλλομένου του και του τρίτου που συναλλάχθηκε με αυτόν (οι οποίοι και ευθύνονται από κοινού κατ' άρθρο 926 ΑΚ, πρβλ. σχετικά Δεσποτίδου, σε Κοτσίρη/Σταματούδη, Ερμηνεία Ν 2121/1993, άρθρο 13, παρ. 46, σελ. 370). Στην προκειμένη περίπτωση, με την κρινόμενη αγωγή της, όπως το περιεχόμενο της παραδεκτά συμπληρώθηκε κατ' άρθρο 224 ΚΠολΔ με τις έγγραφες προτάσεις της και εκτιμάται από το παρόν Δικαστήριο, η ενάγουσα εκθέτει ότι είναι, ως μόνη εξ αδιαθέτου κληρονόμος, αποκλειστική δικαιούχος του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας -περιουσιακού και ηθικού- επί του συνόλου του συγγραφικού έργου του πατέρα της,, ο οποίος απεβίωσε την 22.1.1977.

Ότι η πρώτη εναγόμενη ανώνυμη εκδοτική εταιρία έχει λυθεί και τεθεί σε εκκαθάριση από το Σεπτέμβριο του 2010 και είναι θυγατρική της δεύτερης εναγόμενης ανώνυμης εταιρίας, που αποτελεί όμιλο δραστηριοποιούμενο στους τομείς της έκδοσης εφημερίδων και περιοδικών, της τηλεόρασης, του ραδιοφώνου και του διαδικτύου. Ότι την 30.6.2003 υπέγραψε με την πρώτη εναγόμενη ιδιωτικό συμφωνητικό με το οποίο της μεταβίβασε το σύνολο των πνευματικών δικαιωμάτων επί όλων των έργων του γραπτού λόγου του πατέρα της, έναντι αμοιβής ύψους 293.470,28 ευρώ, η οποία ορίσθηκε καταβλητέα και εξοφλήθηκε σε δώδεκα δόσεις από την 30.9.2003 έως και την 31.12.2006. Ότι στην ως άνω σύμβαση δεν συμφωνήθηκε η διάρκεια ισχύος, ούτε δόθηκε από την ίδια στην πρώτη των αντιδίκων της η άδεια για περαιτέρω μεταβιβάσεις σε τρίτους εξουσιών του περιουσιακού πνευματικού δικαιώματος επί του συνόλου ή μέρους του έργου του πατέρα της. Ότι την 7.9.2010 η δεύτερη εναγόμενη, μητρική εταιρία της πρώτης εναγόμενης, ανακοίνωσε δημόσια τη λύση και θέση αυτής σε εκκαθάριση από την 15.9.2010, λόγω αρνητικών οικονομικών αποτελεσμάτων. Ότι την 13.9.2010 η ίδια (η ενάγουσα) απέστειλε την πρώτη εναγόμενη επιστολή, με την οποία της επεσήμανε πως η ανωτέρω από 30.6.2003 μεταξύ τους σύμβαση είχε λήξει, λόγω μη πρόβλεψης σε αυτή ρητώς όρου περί χρονικής ισχύος και παρέλευσης της πενταετούς διάρκειας του άρθρου 15 παρ. 2 του Ν 2121/1993, ζήτησε να ενημερωθεί για τις πωλήσεις των έργων του πατέρα της από την 1.7.2008 έως το Σεπτέμβριο του 2010, για τυχόν απόθεμα αυτών και άλλες πράξεις εκμετάλλευσης τους, εξέφρασε την απογοήτευση της για τη μη προσωπική της ενημέρωση για την παύση των εργατών αυτής (της πρώτης εναγόμενης) και της δήλωσε ρητά ότι δεν εδικαιούτο στο εξής να εκμεταλλεύεται καθ' οιονδήποτε τρόπο το έργο του

Ότι την 21.9.2010 η πρώτη των αντιδίκων της κοινοποίησε σε αυτήν εξώδικη δήλωση-πρόσκληση, με την οποία της δήλωσε ότι, δυνάμει της μεταξύ τους από 30.6.2003 σύμβασης, της είχε μεταβιβάσει οριστικά τα πνευματικά δικαιώματα επί του συνόλου του συγγραφικού έργου του πατέρα της, την κάλεσε να σεβαστεί το περιεχόμενο της συγκεκριμένης σύμβασης και τη διαβεβαίωσε πως θα συνεχίσει να τιμά το έργο του διατηρώντας το και στο μέλλον στη διάθεση του αναγνωστικού κοινού. Ότι την 27.9.2010 η ίδια (η ενάγουσα) συνήψε με την εκδοτική ανώνυμη εταιρία με την επωνυμία «.....» ιδιωτικό συμφωνητικό, με το οποίο της μεταβίβασε όλα τα απαλλοτριωτά κατά νόμο πνευματικά δικαιώματα επί των έργων του πατέρα της που ειδικώς αναφέρονται στο εισαγωγικό δικόγραφο/Ότι η ενεργοποίηση του συγκεκριμένου ιδιωτικού συμφωνητικού και η καταβολή σε αυτήν αμοιβής βάσει αυτού τελούν υπό την αίρεση της οριστικής διευθέτησης της διαφοράς της με την πρώτη των αντιδίκων της σχετικά με τη λήξη της ισχύος της προαναφερόμενης από 30.6.2003 σύμβασης. Ότι η πρώτη εναγόμενη, ενημερωθείσα για τη συνεργασία της με τον ενδοτικό οίκο «.....», απέστειλε την 14.12.2010, τόσο σε αυτήν όσο και στο συγκεκριμένο οίκο, νέα εξώδικη δήλωση-πρόσκληση, με την οποία της επισήμανε ακόμα μια φορά την οριστική μεταβίβαση των πνευματικών δικαιωμάτων επί του συνόλου του έργου του διαμαρτυρήθηκε με τη δήθεν αντισυμβατική συμπεριφορά της, την κάλεσε να σεβασθεί τα μεταξύ τους συμφωνηθέντα και προσκάλεσε την «.....» να απευθύνονται στην ίδια για τη συζήτηση οποιουδήποτε όρου εκμετάλλευσης του επίμαχου συγγραφικού έργου. Ότι η δεύτερη εναγόμενη θεωρεί πως, μετά τη λύση και εκκαθάριση της πρώτης εναγόμενης θυγατρικής της εταιρίας, μπορεί να εκμεταλλεύεται αυτή μόνη και αποκλειστικά, δυνάμει της από 30.6.2003 σύμβασης και η τελευταία είχε υπογράψει με την ίδια (την ενάγουσα), το συγγραφικό έργο του

Ότι η πρώτη εναγόμενη προέβη από την 1.7.2008 μέχρι τη λύση και θέση της σε εκκαθάριση στις 15.9.2010, και η δεύτερη εναγόμενη προβαίνει, με τη συνδρομή της ομοδίκου της, από την τελευταία ημεροχρονολογία (15.9.2010) μέχρι και τον παρόντα χρόνο, σε συστηματική εκμετάλλευση του έργου του πατέρα της κατά περίπτωση χωρίς την άδεια της. Οτι ενδεικτικές πράξεις παράνομης τέτοιας εκμετάλλευσης, που υπέπεσαν στην αντίληψη της, συνιστούν η από τη δεύτερη εναγόμενη διανομή, στις 13.3.2012, μαζί με την εφημερίδα της «.....», ως προσφοράς, του μυθιστορήματος με τίτλο «.....» και η από την ίδια αντίδικο της αφενός απενέκδοση του αυτού βιβλίου, το οποίο είχε εκδώσει αρχικά η πρώτη εναγόμενη το έτος 1999, μέσω της σειράς «.....» της ετέρας εφημερίδας «.....», με ημερομηνία πρώτης κυκλοφορίας την 29.1.2010 και η έκδοση και θέση σε κυκλοφορία μέσω του διαδικτύου, και συγκεκριμένα του ηλεκτρονικού καταστήματος της αυτής ως άνω εφημερίδας («.....»), σε έγχαρτη μορφή, είκοσι επιπλέον μυθιστορημάτων, σε τιμή 5 ευρώ έκαστο. Οτι στην από 30.6.2003 σύμβαση μεταβίβασης περιουσιακών εξουσιών μεταξύ της ίδιας και της πρώτης εναγομένης δεν συμφωνήθηκε ρητά η χρονική διάρκεια, δεν συμπεριλήφθηκε σε αυτή ρήτρα από την οποία να προκύπτει αναμφισβήτητα η χρονική της έκταση και δεν προκύπτει κάτι σχετικά από τα συναλλακτικά ήθη, με συνεπακόλουθο να βρίσκει πεδίο εφαρμογής ο ερμηνευτικός κανόνας του άρθρου 15 παρ. 2 του Ν 2121/1993 και να θεωρείται η συγκεκριμένη σύμβαση ως ισχύσασα για πέντε χρόνια μετά την ως άνω σύναψη της, ήτοι μέχρι και την 30.6.2008. Ότι, άλλως, από το Σεπτέμβριο του 2010, οπότε η πρώτη εναγόμενη λύθηκε και τέθηκε σε εκκαθάριση, κλονίστηκε η μεταξύ τους σχέση εμπιστοσύνης, που αποτελούσε θεμελιώδες στοιχείο της ανωτέρω από 30.6.2003 σύμβασης μεταβίβασης περιουσιακών εξουσιών, που αυτές κατήρτισαν, λόγω του προσωποπαγούς της χαρακτήρα, με συνέπεια να θεμελιωθεί υπέρ της ίδιας (της ενάγουσας) σπουδαίος λόγος καταγγελίας της σύμβασης αυτής, στην οποία (καταγγελία) και προέβη με την προαναφερόμενη από 13.9.2010 επιστολή της.

Ότι, κατά συνέπεια, η συστηματική εκμετάλλευση του έργου του πατέρα της εκ μέρους των εναγόμενων από την 1.7.2008 και εντεύθεν, κατά τις ανωτέρω διακρίσεις, εφόσον υλοποιήθηκε και υλοποιείται χωρίς τη συναίνεση της, μέσω πράξεων των νομίμων εκπροσώπων τούτων, που έδρασαν και δρουν εντός του πεδίου των ανατεθεισών σε αυτούς αρμοδιοτήτων, όπως συνάγεται από τη δέουσα εκτίμηση του αγωγικού κειμένου, συνιστούν παράνομες και υπαίτιες προσβολές των ηθικών και περιουσιακών εξουσιών του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας της επί τούτου (του έργου), η δε δήλωση της πρώτης εναγόμενης ότι θα συνεχίσει να διαθέτει τα έργα του και μετά την 29.1.2010 συνιστά απειλή επανάληψης της προσβολής του οικείου ηθικού και περιουσιακού δικαιώματος της στο μέλλον. Οτι, ειδικότερα, αυτή (η ενάγουσα) ουδέποτε μεταβίβασε περιουσιακή εξουσία του πνευματικού της δικαιώματος επί του έργου του πατέρα της στην πρώτη εναγόμενη από την 1.7.2008 και εφεξής, οι αξιώσεις που αυτή εγείρει για το συγκεκριμένο χρονικό διάστημα δημιουργούν σύγχυση στον εκδοτικό κόσμο για το καθεστώς των πνευματικών δικαιωμάτων επί των έργων λόγου του και δυσχεραίνουν την εκμετάλλευση του από την ίδια, ενώ τούτη (η πρώτη εναγόμενη) δραστηριοποιείται στον εκδοτικό χώρο πολλά χρόνια και είναι αδύνατο να μην γνώριζε πως, εφόσον δεν είχε ρητά συμφωνηθεί η απεριόριστη χρονική διάρκεια ισχύος της από 30.6.2003 σύμβασης ή κάτι άλλο, η συγκεκριμένη σύμβαση είχε ισχύ για πέντε χρόνια, και παρόλο που το γνώριζε συνεχίζει να εκμεταλλεύεται το έργο του σε συνεργασία με την ομόδικο της.

Ότι η δεύτερη εναγόμενη αξιώνει πως είναι δικαιούχος του περιουσιακού δικαιώματος επί του συνόλου του έργου του χωρίς αυτή (η ενάγουσα) να της έχει μεταβιβάσει το

περιουσιακό πνευματικό δικαίωμα, αλλά επί τη βάσει της επίμαχης από 30.6.2003 σύμβασης, που συνήψε η πρώτη εναγόμενη ομόδικος της και έχει ήδη λήξει, δίχως να την απορροφήσει, προέβη και προβαίνει σε συστηματική εκμετάλλευση του συγκεκριμένου έργου χωρίς να ζητήσει την άδεια της ίδιας (της ενάγουσας) ή να της καταβάλει αμοιβή, προσβάλλοντας έτσι τις περιουσιακές εξουσίες της αναπαραγωγής και διανομής επί τούτου (του έργου) και την ηθική εξουσία της να αποφασίζει το χρόνο, τον τόπο και τον τρόπο δημοσίευσής του, ενώ περαιτέρω, όλως ενδεικτικά, διέθεσε το μυθιστόρημα «.....» ως προσφορά σε εφημερίδα, σε πρόχειρη έκδοση, κατά τρόπο υποτιμητικό και προσβλητικό για την καλλιτεχνική εμβέλεια του

Ότι, επιπλέον, η δεύτερη εναγόμενη δραστηριοποιείται και τούτη επί πολλά έτη στο χώρο των εκδόσεων, μη συνεπακόλουθο να είναι αδύνατο να μην έχει αντιληφθεί όλες τις ανωτέρω πραγματολογικές παραμέτρους και να μην γνωρίζει πως δεν μπορεί να προβεί στην οποιαδήποτε εκμετάλλευση του έργου του πατέρα της χωρίς την προηγούμενη άδεια της. Οτι, συνεπεία της ως άνω παράνομης και υπαίτιας I συστηματικής προσβολής του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας της επί του έργου του πατέρα της εκ μέρους αμφοτέρων των αντιδίκων της, η οποία της προκάλεσε ηθική βλάβη αποκαταστατέα με την επιδίκαση εύλογης χρηματικής ικανοποίησης, γεννάται έννομο συμφέρον της ίδιας (της ενάγουσας) αφενός να αξιώσει την άρση και την παράλειψη της στο μέλλον, υπάρχοντος κινδύνου επανεκμετάλλευσης) του συγκεκριμένου έργου, και αφετέρου να επιδιώξει αποζημίωση της για περιουσιακή ζημία, εγκείμενη στο ποσό των 491.811,12 ευρώ, ως αυτό αναλύεται στο διπλάσιο της αμοιβής που θα ζητούσε για την εκμετάλλευση του έργου του για τα τέσσερα έτη και οκτώ μήνες του χρονικού διαστήματος από 1.7.2008 έως την κατάθεση της αγωγής εκ 245.905,56 ευρώ, ως το χρηματικό αυτό μέγεθος εξάγεται με βάση υπολογισμού το ποσό των 52.694,05 ευρώ ως αμοιβή κατ' έτος και το ποσό των 4.391,17 ευρώ ως αμοιβή κατά μήνα ($52.694,05 \times 4 = 210.776,20$ ευρώ + $4.391,17 \times 8 = 35.129,36$ ευρώ), συναγόμενα τούτα με τη σειρά τους από το κατ' έτος και κατά μήνα επιμερισμό του ποσού 293.470,28 ευρώ που έλαβε πράγματι ως αμοιβή για την πενταετή διάρκεια της από 30.6.2003 σύμβασης μεταβίβασης περιουσιακών εξουσιών, που σύνηψε με την πρώτη των αντιδίκων της.

Με βάση τα ανωτέρω πραγματικά περιστατικά δε, η ενάγουσα, κατ' εκτίμηση του αιτητικού της ένδικης αγωγής, ζητά: α) να αναγνωρισθεί ότι έχει λήξει η διάρκεια της ισχύος της από 30.6.2003 σύμβασης που σύνηψε με την πρώτη εναγόμενη, β) να αναγνωρισθεί ότι αμφότερες οι εναγόμενες δεν έχουν το οποιοδήποτε δικαίωμα αναπαραγωγής διάθεσης, παρουσίασης στο κοινό και εν γένει εκμετάλλευσης καθ' οιονδήποτε τρόπο, εν όλω ή εν μέρει, του συγγραφικού έργου του, γ) να υποχρεωθεί καθεμία από τις εναγόμενες να αποσύρει από την αγορά έργα του γραπτού λόγου, και δη βιβλία, με συγγραφέα τον, δ) να υποχρεωθεί καθεμία από τις εναγόμενες να καταστρέψει οποιοδήποτε τυχόν απόθεμα βιβλίων κατέχει με συγγραφέα τον....., ε) να καταδικασθεί έκαστη των εναγόμενων σε καταβολή χρηματικής ποινής 1.500 ευρώ για κάθε παράβαση των όρων της εκδοθησόμενης απόφασης σχετικά με την απόσυρση από την αγορά και την καταστροφή αποθεμάτων βιβλίων του, στ) να υποχρεωθούν οι εναγόμενες να της καταβάλουν, εις ολόκληρο η καθεμία και με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής μέχρι και την ολοσχερή εξόφληση, ως αποζημίωση το ποσό των 491.811,12 ευρώ και ως χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη που υπέστη το ποσό των 30.000 ευρώ, ζ) να διαταχθεί η δημοσίευση περίληψης του διατακτικού της εκδοθησόμενης σε δύο εφημερίδες πανελληνίας καθημερινής κυκλοφορίας επιλογής της ίδιας, με δαπάνες των

εναγόμενων, η) να κηρυχθεί η απόφαση που θα εκδοθεί προσωρινά εκτελεστή και θ) να καταδικασθούν οι αντίδικες της στη δικαστική της δαπάνη.

Με αυτό το περιεχόμενο και με αυτά τα αιτήματα, η υπό κρίση αγωγή παραδεκτά εισάγεται ενώπιον του καθ' ύλη [άρθρα 7, 8, 9, 14 παρ. 2 και 18 του ΚΠολΔ, όπως οι διατάξεις των άρθρων 9, 14 παρ. 2 και 18 ισχύουν και εφαρμόζονται μετά την αντικατάστασή τους με τα άρθρα 1, 2 και 4 παρ. 1 του Ν 3994/2011, αντίστοιχα, ο οποίος ετέθη σε εφαρμογή (σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 77 παρ. 1 του ίδιου) από τη δημοσίευση του στην ΕτΚ την 25.7.2011 (ΦΕΚ Α` 165/25.7.2011), δηλαδή πριν από την άσκηση της ένδικης αγωγής (η οποία κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου τούτου την 14.3.2013), και όπως η διάταξη του άρθρου 14 παρ. 2 ισχύει και μετά τη δεύτερη κατά σειρά τροποποίησης της με το άρθρο 6 παρ. 1 του Ν 4055/2012 (ΦΕΚ Α` 51/12.3.2012), που τέθηκε σε ισχύ πριν από τον ως άνω χρόνο άσκησης της επίδικης αγωγής, ήτοι την 2.4.2012, σύμφωνα μετά άρθρα του υπ` αρ. 110 και 113] και κατά τόπο [άρθρα 22, 25 παρ. 2 και 37 παρ. 1 του ΚΠολΔ, 3 παρ. 26α του Ν 2479/1997 και 6 έως 10 του Ν 2943/2001, σε συνδυασμό με την Απόφαση του Γενικού Γραμματέα του Υπουργείου Δικαιοσύνης 50726/2006 (ΦΕΚ Β` 739/20.6.2006)] αρμόδιου παρόντος δικαστηρίου, για να δικασθεί κατά την προκείμενη τακτική διαδικασία (άρθρο 208 επ. ΚΠολΔ), και είναι παραδεκτή, και ιδίως επαρκώς ορισμένη, αφού διαλαμβάνει όλα τα απαραίτητα κατ` άρθρο 216 ΚΠολΔ στοιχεία, εκτός: α) από το αυτοτελές αγωγικό αίτημα με αντικείμενο την καταβολή από τις εναγόμενες εις ολόκληρον από την καθεμία, στην ενάγουσα του ποσού των 491.811,12 ευρώ ως αποζημίωσης για την προκληθείσα σε αυτήν περιουσιακή ζημία από την ένδικη προσβολή της πνευματικής ιδιοκτησίας, το οποίο αναφορικά με τον τρόπο υπολογισμού και εξαγωγής του συγκεκριμένου διωκόμενου κονδυλίου είναι αόριστο και ανεπίδεκτο δικαστικής εκτίμησης, υφιστάμενης χρείας να απορριφθεί ως απαράδεκτο ειδικότερα, ως παράμετρο καθορισμού του εν λόγω ποσού αποζημίωσης των 491.811,12 ευρώ η ενάγουσα θέτει το διπλάσιο της αμοιβής που θα ελάμβανε για την ανανέωση της διάρκειας ισχύος της από 30.6.2003 σύμβασης για τέσσερα έτη και οκτώ μήνες, από την 1.7.2008 μέχρι και το χρόνο κατάθεσης της προκείμενης αγωγής, και για τον υπολογισμό του συγκεκριμένου ποσού αμοιβής στηρίζεται στον επιμερισμό του ποσού της αμοιβής των 293.470,28 ευρώ, που έλαβε πράγματι για την πενταετή, ως η ίδια ισχυρίζεται, διάρκεια της ως άνω από 30.6.2003 σύμβασης μεταβίβασης του περιουσιακού πνευματικού δικαιώματος επί του συνόλου του έργου του , σε κατ` έτος και κατά μήνα αντιστοιχούντα ποσά· όμως, ενώ με βάση αυτό τον τρόπο επιμέτρησης η κατ` έτος αμοιβή ανάγεται στο ποσό των (293.470,28/5 έτη =) 58.694,05 ευρώ και η κατά μήνα στο ποσό των (293.470,28/60 =) 4.891,17 ευρώ, η εν προκειμένω επιτιθέμενη διάδικος παραθέτει ως εκ κατ` έτος και κατά μήνα αμοιβή αυθαίρετα στα μικρότερα ποσά των 52.694,05 ευρώ και 4.391,17 ευρώ, χωρίς να εξειδικεύει τις επιμέρους πράξεις συναγωγής τους, και πολλαπλασιάζοντας το πρώτο επί τέσσερα και το δεύτερο επί οκτώ και αθροίζοντας τα πηλικά, καταλήγει στο ποσό των 245.905,56, το διπλάσιο του οποίου αποτελεί το διωκόμενο ποσό των 491.811,12 ευρώ- εκτός αυτού, όμως, η ενάγουσα εκλαμβάνει την αμοιβή της για την εκμετάλλευση του συνόλου του έργου του πατέρα της, με βάση το ποσό αντιτίμου που έλαβε στα πλαίσια εκτέλεσης της από 30.6.2003 σύμβασης, ως κατά πάγια ποσά και σε τακτές χρονικές περιόδους έτους ή μήνα καταβαλλόμενη, χωρίς, όμως, να ισχυρίζεται ότι κάτι τέτοιο αποτελεί το συνήθη τρόπο αμοιβής της για την εκμετάλλευση του συγκεκριμένου συγγραφικού έργου από οποιονδήποτε τρίτο, ή έστω το συμφωνηθέντα τρόπο καταμερισμού της αποζημίωσης από την πρώτη των αντιδίκων της στην από την ίδια επικαλούμενη από 30.6.2003 σύμβαση, κι ενώ η κατ` άρθρο 33 του Ν 2121/1993 συνήθης εκ του νόμου υπαγορευόμενη αμοιβή του

δικαιούχου πνευματικής ιδιοκτησίας για τη σύμβαση έντυπης έκδοσης (χαρακτηριστικά της οποίας προσλαμβάνει η επίδικη από 30.6.2003) καθορίζεται σε ποσοστά επί των πωλούμενων αντιτύπων (νομική αοριστία) και β) από τον επικουρικό ισχυρισμό ότι, από το Σεπτέμβριο του 2010, οπότε η πρώτη εναγόμενη λύθηκε και τέθηκε σε εκκαθάριση, κλονίστηκε η με την ενάγουσα σχέση εμπιστοσύνης, που αποτελούσε θεμελιώδες στοιχείο της μεταξύ τους επίμαχης από 30.6.2003 σύμβασης μεταβίβασης περιουσιακών εξουσιών, λόγω του προσωποπαγούς της χαρακτήρα, με συνεπακόλουθο την καταγγελία της συγκεκριμένης σύμβασης εκ μέρους της εν λόγω επιθέμενης διαδίκου με την από 13.9.2010 επιστολή της, ο οποίος είναι ανεπίδεκτος δικαστικής εκτίμησης λόγω έδρασης του σε αντιφατικώς αναπτυσσόμενα πραγματικά περιστατικά και, συνακόλουθα, απορριπτέος ως απαράδεκτος, καθώς στο σημείο του αγωγικού κειμένου όπου η ίδια η ενάγουσα αναφέρεται στο περιεχόμενο της ανωτέρω επιστολής, ουδόλως μνημονεύει ότι σε αυτή διέλαβε ρητή δήλωση καταγγελίας της ως άνω επίμαχης σύμβασης, αλλά αντιθέτως ιστορεί ότι γνωστοποίησε στην πρώτη των αντιδίκων της τη θέση της περί παρέλευσης του χρόνου της ισχύος τούτης (της σύμβασης) των πέντε ετών κατ' εφαρμογή του άρθρου 15 παρ. 2 του Ν 2121/1993, ότι της ζήτησε ενημέρωση για την εκμετάλλευση του έργου του για το διάστημα μετά το χρονικό σημείο λήξης της και ότι της διαμαρτυρήθηκε, δηλώνοντας της πως δεν εδικαιούτο να εκμεταλλεύεται καθ' οιονδήποτε τρόπο το έργο του πατέρα της.

Σε συνάφεια με το ορισμένο, επομένως, πρέπει να γίνει δεκτός ως ουσία βάσιμος ο αρνητικός της οικείας διαδικαστικής προϋπόθεσης ισχυρισμός των εναγόμενων αναφορικά με το σκέλος του το εγκείμενο στο αγωγικώς αιτούμενο ποσό ως αποζημίωση και να απορριφθεί στην ουσία του κατά τα λοιπά σκέλη του, με βάση τις ακόλουθες επισημάνσεις: α) η ενάγουσα επικαλείται συστηματική παράνομη και υπαίτια προσβολή του συνόλου του συγγραφικού έργου του πατέρα της εκ μέρους των αντιδίκων της, και εξειδικεύει επαρκώς, κατά τρόπο ενδεικτικό, συγκεκριμένες επιμέρους παράνομες και υπαίτιες πράξεις τρώσης του περιουσιακού και ηθικού δικαιώματος πνευματικής της ιδιοκτησίας, οι οποίες της επέφεραν αιτιωδώς περιουσιακή ζημία και της προκάλεσαν ηθική βλάβη, εντοπιζόμενες αυτές, στην εκ μέρους της δεύτερης εναγόμενης με τη συνδρομή της πρώτης εναγόμενης, διανομή του βιβλίου «.....», στις 13.3.2012, ως προσφοράς, μαζί με την εφημερίδα «.....», στην επανέκδοση του ίδιου έργου μέσω της εφημερίδας «.....», με ημερομηνία πρώτης κυκλοφορίας την 29.1.2010 και στην έκδοση και θέση σε κυκλοφορία μέσω του διαδικτύου, και συγκεκριμένα του ηλεκτρονικού καταστήματος της αυτής ως άνω εφημερίδας («.....»), είκοσι επιπλέον μυθιστορημάτων, σε τιμή 5 ευρώ έκαστο, β) προβάλλει περιστατικά από τα οποία εξάγεται η υπαιτιότητα τόσο της πρώτης όσο και της δεύτερης των εναγόμενων, καθώς μνημονεύεται ρητά στο αγωγή κώ κείμενο ότι αμφότερες οι εταιρίες τούτες, ένεκα της μακρόχρονης παρουσίας τους στον εκδοτικό χώρο, ήταν αδύνατο να μην γνωρίζουν ότι η διάρκεια της από 30.6.2003 σύμβασης, που η ίδια είχε συνάψει με την πρώτη, είχε εκπνεύσει λόγω παρόδου της πενταετίας από την κατάρτιση της ήδη από την 1.7.2008 και ότι από τη συγκεκριμένη ημεροχρονολογία και εντεύθεν για την νόμιμη εκμετάλλευση των έργων του χρειαζόνταν την άδεια της, και γ) ο αγωγικός ισχυρισμός ότι εξαιτίας των φερόμενων ως υπαίτιων και παράνομων πράξεων προσβολής εκ μέρους των εναγόμενων δημιουργήθηκε σύγχυση στην εκδοτική αγορά και αποθαρρύνθηκαν εκδοτικοί οίκοι από το να συμβληθούν μαζί της, εκτιμώμενος ως παράμετρος επιμέτρησης της έντασης της προκληθείσας ηθικής βλάβης, προτείνεται από την ενάγουσα κατά τρόπο ορισμένο, αφού για την πληρότητα του δεν απαιτείται η ονομαστική παράθεση των εκδοτικών οίκων με τους οποίους δεν συμβλήθηκε η εν προκειμένω επιτιθέμενη διάδικος, ενώ η ίδια μνημονεύει και τη σύναψη εκδοτικής σύμβασης

με τον εκδοτικό οίκο «.....», η ενεργοποίηση της οποίας τελεί υπό την αίρεση οριστικής διασαφήνισης του καθεστώτος πνευματικών δικαιωμάτων επί του έργου του

Εξάλλου, πρέπει να επισημανθεί ότι η συμπλήρωση του αγωγικού περιεχομένου στην οποία η ενάγουσα προέβη με τις έγγραφες προτάσεις της, μνημονεύοντας πως η δεύτερη εναγόμενη, μετά την 1.7.2008, και δη εντός του έτους 2012, προχώρησε στην έκδοση και θέση σε κυκλοφορία σε έγχαρτη μορφή μέσω του διαδικτύου, και συγκεκριμένα του ηλεκτρονικού καταστήματος της εφημερίδας της «.....», είκοσι μυθιστορημάτων του πατέρα της, σε τιμή 5 ευρώ έκαστο, είναι παραδεκτή κατ' άρθρο 224 ΚΠολΔ, μη συνιστώντας ανεπίτρεπτη μεταβολή της ιστορικής βάσης της αγωγής, δεδομένου πως η εν προκειμένω επιτιθέμενη διάδικος επικαλείται στο κρινόμενο εισαγωγικό δικόγραφο συστηματική πρακτική προσβολής του περιουσιακού και ηθικού δικαιώματος πνευματικής της ιδιοκτησίας επί του συνόλου του έργου του εκ μέρους των αντιδίκων της από την 1.7.2008 και εντεύθεν, μνημονεύοντας, κατ' ενδεικτική παράθεση, ορισμένες επιμέρους πράξεις αναίρεσης των πνευματικών της δικαιωμάτων, μία τέτοια δε αποτελεί και η προαναφερόμενη διάθεση μέσω του διαδικτύου επί μέρους έργων του εν λόγω συγγραφέα, η οποία εντασσόμενη στο ως άνω γενικότερο πλαίσιο παράνομης και υπαίτιας συμπεριφοράς, ως επιμέρους, επίσης ενδεικτική, εκδήλωση της, δεν δύναται να νοηθεί ως μεταβολή του εξ αρχής οριοθετηθέντος αντικείμενου της παρούσας δίκης.

Περαιτέρω, η ένδικη αγωγή είναι και νόμω βάσιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 1,2 παρ. 1,3 παρ. 1 περ. α', δ' και 2,4 παρ. 1 περ. γ', 6, 12,13,15 παρ. 2, 29 παρ. 1, 33, 63B, 65 παρ. 1, 2 και 66Γ του Ν 2121/1993, 71, 287,297 έως 299, 340, 345,346, 914, 926, 932, 1813,1846 και 1847 του ΑΚ, 70, 74, 75 παρ. 1,176,191 παρ. 2,218 παρ. 1, 907, 908 παρ. 1 περ. γ' και δ' και 945 παρ. 1 του ΚΠολΔ, εκτός: α) από τον ισχυρισμό ότι από την, ενδεικτικώς επικαλούμενη, δημοσίευση από τη δεύτερη εναγόμενη, με τη συνδρομή της πρώτης εναγόμενης, του βιβλίου «.....», ως επανέκδοσης, μέσω της σειράς «.....» εφημερίδας «.....», με ημερομηνία πρώτης κυκλοφορίας την 29.1.2010, της αρχικής έκδοσης της ίδιας της δεύτερης των αμυνόμενων διαδίκων του έτους 1999, και ως προσφοράς μαζί με την εφημερίδα «.....» στις 13.3.2012 (νοούμενης της διάθεσης ως premium μέσω εφημερίδας όχι ως αυτοτελούς τρόπου δημοσίευσης, αλλά ως διακριτού τρόπου διάθεσης του ήδη δημοσιευθέντος έργου σε έγχαρτη μορφή, παράλληλου αυτού της διανομής μέσω των βιβλιοπωλείων), συνάγεται εν γένει προσβολή της εξουσίας του ηθικού πνευματικού δικαιώματος της ενάγουσας του άρθρου 4 παρ. 1 περ. α' του Ν 2121/1993, με αντικείμενο τη δημοσίευση του έργου του πατέρα της στο κοινό, καθώς η συγκεκριμένη εξουσία καλύπτει μόνο κάθε νέα δημοσίευση του αυτού έργου, που λαμβάνει χώρα με νέα μορφή και με διαφορετικό τρόπο (με το δημιουργό να μπορεί να επικαλεστεί απέναντι σε παράνομες δημοσιεύσεις του έργου του υπό την αυτή μορφή μόνο προσβολή των περιουσιακών του εξουσιών, Βλ. σχετικά ΑΠ 1010/2002 ΕλλΔνη 2003,1357 ΠΠρΑΘ 1669/2003, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ και Παπαδοπούλου σε Κοτσίρη/Σταματούδη, ΕρμΝ 2121/1993, αρ. 4, παρ. 48-49, σελ. 150-151), ενώ το ως άνω μυθιστόρημα του είχε νομίμως εκδοθεί κατά τα αγωγικώς ιστορούμενα, το έτος 1999, και το σύνολο του λοιπού έργου αναμφίβολα, ως συνάγεται κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, είχε με την άδεια του διατεθεί στο κοινό σε έγχαρτη μορφή, σε πολλές προγενέστερες εκδόσεις από το χρόνο αρχικής συγγραφής του, β) από το παρεπόμενο αίτημα περί καταδίκης καθεμίας των εναγομένων σε χρηματική ποινή ύψους 1.500 ευρώ για κάθε παραβίαση των όρων της εκδοθησόμενης απόφασης σχετικά με την απόσυρση από την αγορά και την καταστροφή αποθεμάτων βιβλίων του, το οποίο κρίνεται νόμω αβάσιμο και, συνεπώς, απορριπτέο, καθώς η καταδίκη σε χρηματική ποινή συναρτάται με αξίωση για

αυτοπρόσωπη επιχείρηση πράξης κατ' άρθρο 946 ΚΠολΔ, ενώ οι ως άνω, αντιστοιχούντες σε αυτοτελή αγωγικά αιτήματα με όμοιο περιεχόμενο, όροι κατατείνουν σε ενέργειες που μπορούν να γίνουν και από τρίτον κατά την έννοια του άρθρου 945 του ίδιου ως άνω Κώδικα, και γ) από το παρεπόμενο αίτημα περί κήρυξης της εκδοθησόμενης απόφασης προσωρινά εκτελεστής αναφορικά με τις διατάξεις της τις εγκείμενες στα υπό στοιχεία α` και β` αυτοτελή αγωγικά αιτήματα με αναγνωριστικό περιεχόμενο, το οποίο (παρεπόμενο αίτημα) είναι νόμω αβάσιμο, και συνεπώς απορριπτέο, διότι η προσωρινή εκτέλεση προϋποθέτει καταψηφιστική απόφαση, δηλαδή απόφαση που περιέχει διάταξη για καταδίκη (βλ. ΕφΑΘ 3702/1986 ΕλλΔνη 1986,706).

Κατόπιν των ανωτέρω, επομένως, πρέπει η προκείμενη αγωγή, κατά το μέρος της που κρίθηκε παραδεκτή και νόμω βάσιμη, να ερευνηθεί περαιτέρω και ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα, δεδομένου ότι καταβλήθηκε το αναλογούν στο καταψηφιστικό χρηματικό αντικείμενο της τέλους δικαστικού ενσήμου με τις νόμιμες προσαυξήσεις υπέρ τρίτων.

IV. Κατά την έννοια του άρθρου 281ΑΚ, το δικαίωμα ασκείται καταχρηστικά και όταν η συμπεριφορά του δικαιούχου που προηγήθηκε της άσκησης του, καθώς και η πραγματική κατάσταση που διαμορφώθηκε κατά το διάστημα που μεσολάβησε, δημιούργησαν στον οφειλέτη την εύλογη πεποίθηση ότι δεν θα ασκηθεί το δικαίωμα, σε τρόπο ώστε η μεταγενέστερη άσκηση του, που θα έχει επαχθείς για τον οφειλέτη συνέπειες, να μη δικαιολογείται επαρκώς από την καλή πίστη ή τα χρηστά ήθη ή τον κοινωνικό ή οικονομικό σκοπό του δικαιώματος. Μόνη η μακροχρόνια αδράνεια του δικαιούχου, και όταν ακόμη δημιούργησε στον οφειλέτη την πεποίθηση ότι δεν υπάρχει το δικαίωμα ή ότι δεν πρόκειται πλέον να ασκηθεί, δεν αρκεί για να καταστήσει καταχρηστική τη μεταγενέστερη άσκηση αυτού, αλλ' απαιτείται να συντρέχουν προσθέτως ειδικές συνθήκες και περιστάσεις, προερχόμενες κυρίως από την προηγηθείσα συμπεριφορά του δικαιούχου και του οφειλέτη, ενόψει των οποίων και της αδράνειας του δικαιούχου, η επακολουθούσα άσκηση του δικαιώματος, που τείνει σε ανατροπή της κατάστασης που δημιουργήθηκε υπό τις παραπάνω ειδικές συνθήκες και διατηρήθηκε επί μακρό χρόνο, να εξέρχεται των ορίων που επιβάλλει η διάταξη του άρθρου 281 ΑΚ.

Στην περίπτωση αυτή, η επιχειρούμενη από το δικαιούχο ανατροπή της πιο πάνω κατάστασης δεν είναι απαραίτητο να προκαλεί αφόρητες ή δυσβάστακτες συνέπειες για τον οφειλέτη και να θέτει έτσι σε κίνδυνο την οικονομική υπόσταση της επιχείρησής του, αλλ' αρκεί να έχει δυσμενείς απλώς επιπτώσεις στα συμφέροντα του (βλ. ΑΠ 1618/2006 ΕλλΔνη 48,155, ΑΠ 1040/2004 ΕλλΔνη 48,158 και ΕφΠατρ 1023/2007 ΑχΝομ 2008,542). Περαιτέρω, εκφάνσεις της ΑΚ 281 συνιστούν η απαγόρευση αντιφατικής συμπεριφοράς (ή *venire contra factum proprium*) και η αρχή της αναλογικότητας. Πιο επιστάμενα, αξιολογικά κριτήρια που συνθέτουν την πρώτη υπό τις προαναφερόμενες εκφάνσεις είναι: α) η ύπαρξη ενέργειας του δικαιούχου προς ενάσκηση δικαιώματος δηλωτικής της βούλησής του. Β) η δημιουργία αντίστοιχης πεποίθησης του υπόχρεου, γ) η συνδρομή διαθέσεων εμπιστοσύνης του τελευταίου και δ) η πρόκληση επαχθών συνεπειών από την ανατροπή της εμπιστοσύνης η δε αρχή της αναλογικότητας ως αξιολογικό κριτήριο της κατάχρησης, ιδίως στο πεδίο άσκησης των διαπλαστικών δικαιωμάτων (όπως είναι η καταγγελία σύμβασης) που συνιστούν μορφή κυριαρχικής μονομερούς επέμβασης στη σφαίρα εξουσίας του αντισυμβαλλόμενου, εξειδικεύεται κυρίως υπό το πρίσμα της αρχής της καταλληλότητας, η οποία υπαγορεύει την επιλογή μέτρων πρόσφορων και όχι ιδιαιτέρως επαχθών για την εκπλήρωση των επιμέρους όρων της σύμβασης (βλ. ΠΠρΑΘ 2254/2010, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).Απαντώντας στην ένδικη αγωγή αμφοτέρως οι εναγόμενες ανώνυμες εταιρίες, με κοινή

δήλωση των πληρεξούσιων δικηγόρων τους στο ακροατήριο, που καταχωρήθηκε στα πρακτικά και αναπτύσσεται αναλυτικά στις έγγραφες νόμιμα κατατεθείσες κοινές προτάσεις τους, πέραν του ισχυρισμού περί αοριστίας του εισαγωγικού δικογράφου που εν μέρει έγινε δεκτός και εν μέρει απορρίφθηκε κατά τα ανωτέρω, συνομολογούν τη διάθεση του έργου του η ως προσφοράς με την εφημερίδα «.....» το έτος 2012 και από τις εκδόσεις της εφημερίδας «.....» το έτος 2010 επί τη βάσει σχετικής μεταξύ της σύμβασης χορήγησης άδειας αναπαραγωγής και διανομής, αρνούνται, όμως, αιτιολογημένα αυτή (την αγωγή), εκθέτοντας ότι, αν και στην επίμαχη από 30.6.2003 σύμβαση δεν διαλαμβάνεται όρος σχετικός με τη χρονική διάρκεια της ή άλλος από τον οποίο να προκύπτει αδιαμφισβήτητο τούτο, δεν εφαρμόζεται εν προκειμένω ο ερμηνευτικός κανόνας του άρθρου 15 παρ. 2 του Ν 2121/1993, καθώς, κατ'εξηγητική ερμηνεία της εν λόγω σύμβασης με βάση τα άρθρα 173 και 200 του ΑΚ, η οποία και προηγείται, δεν συνάγεται κενό περί της χρονικής διάρκειας στην οικεία δικαιοπρακτική ρύθμιση, αλλά η σαφής βούληση των συμβαλλομένων μερών, ήτοι της ενάγουσας και της πρώτης εξ αυτών, για την οριστική μεταβίβαση (από την πρώτη στη δεύτερη) του περιουσιακού δικαιώματος επί του συνόλου του έργου του μέχρι και τη λήξη της εκ του νόμου προστασίας του. Ο ισχυρισμός αυτός, εντούτοις, κρίνεται απορριπτέος ως νόμω αβάσιμος, καθώς, σύμφωνα με τα γινόμενα δεκτά στην υπό στοιχείο ΙΙ μείζονα πρόταση που παρατίθεται στην αρχή της παρούσας, αν από τη θεώρηση του περιεχομένου της επίμαχης από 30.6.2003 σύμβασης κατά το στάδιο της εκτίμησης των αποδείξεων, διαπιστωθεί ότι σε αυτή δεν διαλαμβάνεται όρος σχετικός με τη χρονική διάρκεια της ή άλλη ρήτρα από την οποία να συνάγεται κατά τρόπο αδιαμφισβήτητο η έκταση της χρονικής της ισχύος, τότε κατά προτεραιότητα θα εύρει πεδίο εφαρμογής η ενδοτικού συμπληρωματικού δικαίου διάταξη του άρθρου 15 παρ. 2 του Ν 2121/1993, η οποία και προηγείται της εξηγητικής και της συμπληρωματικής ερμηνείας των συμβατικώς συνομολογηθέντων χάριν εύνοιας του δικαιούχου πνευματικής ιδιοκτησίας.

Προσέτι, οι εν προκειμένω αμυνόμενες διάδικοι διατείνονται ότι ουδεμία υπαιτιότητα τις βαρύνει για την αγωγικώς περιγραφόμενη προσβολή των πνευματικών δικαιωμάτων της ενάγουσας, καθώς αυτές ευλόγως πίστευαν, λόγω της κατάρτισης της από 30.6.2003 σύμβασης μεταβίβασης περιουσιακών εξουσιών μεταξύ της πρώτης εξ αυτών και της αντιδίκου της έναντι δυσθεώρητου τιμήματος και της αδράνειας της τελευταίας να αμφισβητήσει την ισχύ της συγκεκριμένης σύμβασης για μεγάλο χρονικό διάστημα, ότι με βάση τούτη (τη σύμβαση) είχε μεταβιβασθεί οριστικά το περιουσιακό πνευματικό δικαίωμα επί του συνόλου του έργου του Ο ισχυρισμός αυτός συνιστά αιτιολογημένη άρνηση της αγωγής και θα ερευνηθεί στη συνέχεια κατ'ουσία. Ακόμα, οι εναγόμενες, επικουρικά, για την περίπτωση που κριθεί ότι η διάρκεια της συγκεκριμένης σύμβασης ήταν πενταετής, εκθέτουν ότι η ενάγουσα είναι αποκλειστικά υπαίτια, άλλως συνυπαίτια σε ποσοστό 95% για την προκληθείσα σε αυτή ζημία, καθώς ουδέποτε όχλησε τις ίδιες από το χρόνο λήξης της επίμαχης από 30.6.2003 σύμβασης, την 1.7.2008 μέχρι και την 13.9.2010, δεν κατέστησε σαφή στην πρώτη εξ αυτών τη βούληση της για μη οριστική μεταβίβαση του περιουσιακού της δικαιώματος επί του έργου του πατέρα της κατά τις διαπραγματεύσεις που οδήγησαν στην κατάρτιση του οικείου συμβατικού πλαισίου, θα μπορούσε ευχερώς να συμβληθεί με οποιονδήποτε άλλο εκδοτικό οίκο για την εκμετάλλευση του συγκεκριμένου έργου, πλην των εκδόσεων «.....», με τις οποίες σύναψε σύμβαση το Σεπτέμβριο του 2010, και, παρά την τελευταία συνεργασία της, έπρεπε να ασκήσει νωρίτερα την κρινόμενη αγωγή και όχι μετά από τρία έτη από την κατάρτιση της. Η αιτίαση αυτή, κατά το κύριο σκέλος της το εγκείμενο σε άρνηση της υπαιτιότητας των εναγόμενων, συνιστά αιτιολογημένη

άρνηση ερευνητέα κατά το στάδιο των αποδείξεων και, κατά το επικουρικό σκέλος της το συνιστάμενο σε συνυπαιτιότητα της ενάγουσας, αποτελεί ένσταση, προβαλλόμενη κατά τρόπο παραδεκτό, με έρεισμα στις διατάξεις των άρθρων 300,914 και 932 ΑΚ, 65 παρ. 2 Ν 2121/1993 και 262 ΚΠολΔ, η οποία θα εξετασθεί ακολούθως ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα, μόνο, όμως, σε σχέση με την επιμέτρηση εύλογης χρηματικής ικανοποίησης υπέρ της ενάγουσας σε περίπτωση κατάφασης της σε αυτήν πρόκλησης ηθικής βλάβης, δεδομένου ότι το αγωγικό αίτημα περί επιδίκασης αποζημίωσης απορρίφθηκε κατά τα ανωτέρω ως απαράδεκτο λόγω αοριστίας (επισημαινόμενου, σε κάθε περίπτωση, παρά τις με αντίθετο περιεχόμενο νόμω αβάσιμες αιτιάσεις της ενάγουσας, που αναλύονται στην προσθήκη-αντίκρουσή της του 15ημέρου πριν από τη συζήτηση, του ότι η ρύθμιση της ΑΚ 300 περί συντρέχοντος πταίσματος είναι γενική για το δίκαιο της αποζημίωσης και ισχύει για κάθε περίπτωση ευθύνης προς αποζημίωση, ακόμα δε και όταν συντρέχει αφηρημένος υπολογισμός της ζημίας, βλ. σχετικά Σταθόπουλο, Γενικό Ενοχικό Δίκαιο, 4η έκδοση, Αθήνα-Θεσ/κη 2004, σελ. 566-567, παρ. 84). Επιπλέον, οι εναγόμενες, επίσης επικουρικά για την περίπτωση που η προκείμενη αγωγή κριθεί παραδεκτή, νόμω και ουσία αβάσιμη, διατείνονται ότι οι μέσω αυτής διωκόμενες αξιώσεις της ενάγουσας ασκούνται καταχρηστικά, στη βάση της αποδυνάμωσης των συναφών δικαιωμάτων και της απαγορευμένης αντιφατικής συμπεριφοράς, με έρεισμα τις ακόλουθες επισημάνσεις: ότι η ενάγουσα καθυστέρησε από τη φερόμενη λήξη της από 30.6.2003 σύμβασης, την 1.7.2008, επί δύο ολόκληρα χρόνια να τις οχλήσει προβάλλοντας την από μέρους της ανάκτηση του περιουσιακού δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας επί του έργου του και επί πέντε χρόνια για να εγείρει το κρινόμενο ένδικο βοήθημα και ότι επίσης για τα ίδια πέντε έτη αδράνησε να εκμεταλλευθεί το συγκεκριμένο έργο του πατέρα της μέσω της ανάπτυξης συνεργασίας με εκδοτικούς οίκους, με αποτέλεσμα να σχηματισθεί σε αυτές (τις εναγόμενες) η εύλογη πεποίθηση πως η εν προκειμένω αντίδικος τους είτε δεν είχε είτε δεν επρόκειτο να ασκήσει τις ένδικες αξιώσεις της.

Ο εν λόγω ισχυρισμός, εν τούτοις, ο οποίος κατατείνει σε ένσταση καταχρηστικής άσκησης δικαιώματος κατ' άρθρο 281 ΑΚ, πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος ένεκα (νομικής) αοριστίας, καθότι οι εναγόμενες, ως όφειλαν σύμφωνα και με τα εκτιθέμενα στην υπό στοιχείο IV νομική σκέψη της αμέσως προηγούμενης παραγράφου, αναφορικά με την έκφανση της αποδυνάμωσης δικαιώματος, δεν εκθέτουν ειδικές συνθήκες και περιστάσεις, προερχόμενες κυρίως από την προηγηθείσα συμπεριφορά της ενάγουσας, ενόψει των οποίων και της αδράνειας τούτης, η επακολουθούσα άσκηση των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας της επί του ενδίκου συγγραφικού έργου δια της προκείμενης αγωγής, που τείνει σε ανατροπή της εύλογης πεποίθησης που δημιουργήθηκε και διατηρήθηκε επί μακρό χρόνο σχετικά με τη δίωξη των δικαιωμάτων αυτών, εξέρχεται των ορίων που επιβάλλουν τα χρηστά ήθη, ούτε παραθέτουν (έστω και) τις δυσμενείς επιπτώσεις που θα έχει στα συμφέροντα τους η ανατροπή της πεποίθησης αυτής, και, σχετικά με την έκφανση της απαγορευμένης αντιφατικής συμπεριφοράς, δεν μνημονεύουν συγκεκριμένη ενέργεια της αντιδίκου τους προς ενάσκηση των επίδικων δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας δηλωτική της βούλησής της, τη συνδρομή διαθέσεων εμπιστοσύνης των ιδίων και την πρόκληση σε αυτές επαχθών συνεπειών από την ανατροπή της εμπιστοσύνης τούτης. Ετι περαιτέρω, αμφότερες οι εν προκειμένω αμυνόμενες διάδικοι, στην προσθήκη-αντίκρουσή τους στο 15ήμερο πριν από την προκείμενη συζήτηση, ισχυρίζονται: α) ότι, κατά πάγια και γενικώς αποδεκτή στον εκδοτικό χώρο πρακτική, στις συμβάσεις μεταβίβασης περιουσιακών εξουσιών του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας επί έργων του γραπτού λόγου στις οποίες, κατά παρέκκλιση της οριζόμενης στο άρθρο 33 του Ν 2121/1993 ποσοστιαίας αμοιβής επί της αξίας των

πωλούμενων αντιτύπων, συμφωνείται, ως αμέσως καταβλητέα, εφάπαξ αμοιβή ιδιαιτέρως μεγάλου ύψους και δεν εμπεριέχεται όρος περί χρονικής διάρκειας, νοείται ότι τα μέρη συμφώνησαν την οριστική μεταβίβαση των περιουσιακών εξουσιών του συμβατικού αντικειμένου, και Β) ότι η συγκεκριμένη πρακτική, ως διαμορφωμένη στον εκδοτικό χώρο συναλλακτική συνήθεια, ήταν σε πλήρη επίγνωση της ενάγουσας κατά τη σύναψη του επίμαχου από 30.6.2004 ιδιωτικού συμφωνητικού.

Ο ισχυρισμός αυτός συνιστά αιτιολογημένη άρνηση της αγωγής ως προς τις προϋποθέσεις εφαρμογής της διάταξης του άρθρου 15 παρ. 2 του Ν 2121/1993 και, ως εκ τούτου, μη έχοντας αυτοτελή χαρακτήρα, παραδεκτά προτείνεται με την προσθήκη- αντίκρουση των εναγόμενων, κατά παρέκκλιση των ορίων του συγκεντρωτικού συστήματος του άρθρου 269 ΚΠολΔ, υφιστάμενης χρέιας να εξετασθεί στη συνέχεια κατά το στάδιο εκτίμησης των αποδείξεων. Τέλος, οι εναγόμενες, με δήλωση των πληρεξούσιων δικηγόρων τους στο ακροατήριο που καταχωρήθηκε στα πρακτικά, αιτήθηκαν να προσκομίσει η αντίδικος τους αντίγραφο της από 27.9.2010 σύμβασης που κατάρτισε με τις εκδόσεις «.....»· το αίτημα αυτό, όμως, είναι απορριπτέο ως απαράδεκτο, καθότι, σύμφωνα με το άρθρο 451 παρ. 1 ΚΠολΔ, στην προκείμενη τακτική διαδικασία στην οποία είναι υποχρεωτική η κατάθεση έγγραφων προτάσεων, έπρεπε να υποβληθεί με τούτες εκ μέρους των εν λόγω αμυνόμενων διαδίκων.

Με την προσθήκη-αντίκρουσή της στο 15ήμερο πριν από την προκείμενη συζήτηση, η ενάγουσα αιτιάται ότι οι εναγόμενες καταχρηστικά αρνούνται αιτιολογημένα την ένδικη αγωγή, επικαλούμενες μη εφαρμογή του άρθρου 15 παρ. 2 του Ν 2121/1993, αλλά αόριστη διάρκεια της επίμαχης από 30.6.2003 σύμβασης, ελλείπει ρητής συμφωνίας για το χρόνο ισχύος της. Ο ισχυρισμός αυτός, εν τούτοις, είναι απορριπτέος ως νόμω αβάσιμος, διότι επί των αμιγώς διαδικαστικών πράξεων που ενεργούνται στο πεδίο του δικονομικού δικαίου δεν εφαρμόζεται η διάταξη του άρθρου 281ΑΚ (βλ. ΑΠ 905/2011, ΤΝΠ Νόμος).[...] Η ενάγουσα είναι θυγατέρα του μεγάλου Έλληνα συγγραφέα Μετά δε το θάνατο του, την 22.1.1977, περιήλθε σε αυτήν, ως μοναδική εξ αδιαθέτου κληρονόμο του, το περιουσιακό και ηθικό δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας επί του συνόλου του συγγραφικού του έργου [...]. Περαιτέρω, η πρώτη εναγόμενη συστάθηκε νόμιμα υπό τη μορφή ανώνυμης εταιρίας το έτος 2000, εκ μετατροπής της ατομικής επιχείρησης με την επωνυμία «Π.», έχει ως επιχειρηματικό αντικείμενο την εκτέλεση κάθε τύπου τυπογραφικών, εκτυπωτικών και βιβλιοδετικών εργασιών, καθώς και την έκδοση, παραγωγή, εισαγωγή, εξαγωγή και εμπορία βιβλίων πάσης φύσεως, ελληνικών και ξένων, και κάθε άλλης μορφής εντύπων, δίσκων, software, συστημάτων πληροφορικής και οπτικοακουστικών μέσων. Μοναδική μέτοχος της πρώτης εναγόμενης τυγχάνει η δεύτερη εναγόμενη ανώνυμη εταιρεία, η οποία είναι επικεφαλής ενός ευρέως γνωστού ομίλου, οι δραστηριότητες του οποίου εκτείνονται στους κλάδους της έκδοσης βιβλίων, περιοδικών και εφημερίδων (μεταξύ των οποίων συγκαταλέγονται οι πανελλήνιας κυκλοφορίας «...»), της τηλεόρασης, του ραδιοφώνου και της ενημέρωσης μέσω διαδικτύου.

Την 01.09.2010 η Γενική Συνέλευση των μετόχων της πρώτης εναγόμενης, αποτελούμενη από τη δεύτερη εναγόμενη μητρική της εταιρίας ως κάτοχο του 100% των μετοχών του μετοχικού της κεφαλαίου, αποφάσισε τη διακοπή της λειτουργίας της από την 30.09.2010, τη λύση της και τη θέση της σε εκκαθάριση, λόγω της εξαιρετικά αρνητικής εξέλιξης των εργασιών και των οικονομικών αποτελεσμάτων της κατά την προηγούμενη τριετία (...). Η απόφαση αυτή ανακοινώθηκε μέσω της ιστοσελίδας της δεύτερης εναγόμενης την 07.09.2010 (...).Εξάλλου,

προγενέστερα, την 22.04.1999, μεταξύ του, φορέα της προαναφερόμενης ατομικής επιχείρησης, μετεξέλιξη της οποίας αποτελεί η πρώτη εναγόμενη, ήδη σε εκκαθάριση τελούσα, ανώνυμη εταιρία, και της ενάγουσας υπεγράφη ιδιωτικό συμφωνητικό, υπό τον τίτλο «σύμβαση επιμέλειας βιβλίου», με περιεχόμενο τους ακόλουθους σημαντικότερους όρους: α) η ενάγουσα εκχώρησε στον αντισυμβαλλόμενο της την άδεια αποκλειστικής επανέκδοσης των έργων καταλόγου του πατέρα της,: «.....», «.....», «.....», «.....», «.....» και την άδεια έκδοσης των ακόλουθων βιβλίων «.....», «.....», «.....», «.....», «.....» (άρθρο 1), β) η αμοιβή της ενάγουσας, ως δικαιούχου του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας του πατέρα της (συγγραφικά δικαιώματα) καθορίστηκε σε ποσοστό 15% επί της τιμής λιανικής πώλησης των χαρτόδετων αντιτύπων στα βιβλιοπωλεία και 20% για τη δεύτερη έκδοση (άρθρο 1 β), γ) η χρονική διάρκεια ορίστηκε ρητά σε πέντε (5) έτη (άρθρο 4), δ) η ενάγουσα διατήρησε όλα τα δικαιώματα μετάφρασης του συγγραφικού έργου του πατέρα της σε οποιαδήποτε γλώσσα ή της διασκευής του για κινηματογραφική, τηλεοπτική κ.λπ. εκμετάλλευση (άρθρο 7). Στα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις της συγκεκριμένης σύμβασης υπεισήλθε αυτοδικαίως η πρώτη εναγόμενη, δυνάμει οιονεί καθολικής διαδοχής, ως διάδοχο εταιρικό σχήμα της ως άνω αναφερόμενης αρχικώς συμβληθείσας ατομικής επιχείρησης. Στη συνέχεια, και πριν την εκπνοή του συμφωνηθέντος χρόνου διάρκειας της προαναφερόμενης σύμβασης, σε κατάργηση τούτης, μεταξύ της ενάγουσας και της πρώτης εναγόμενης συνομολογήθηκε το από ιδιωτικό συμφωνητικό με αντικείμενο την εκμετάλλευση του συγγραφικού έργου του

Ειδικότερα, οι πλέον ουσιώδεις όροι του συγκεκριμένου ιδιωτικού συμφωνητικού έγκεινται στα ακόλουθα: α) η ενάγουσα, ως εξ η αδιαθέτου μόνη κληρονόμος του εν λόγω συγγραφέα και αποκλειστική δικαιούχος του πνευματικού δικαιώματος επί του συνόλου του συγγραφικού του έργου, μεταβίβασε το σύνολο των πνευματικών δικαιωμάτων επί όλων των έργων αυτού και, συγκεκριμένα, τα (περιουσιακά) δικαιώματα από την έκδοση στην ελληνική ή σε οποιαδήποτε άλλη γλώσσα στην Ελλάδα και στην Ελλάδα των μυθιστορημάτων, των έργων υπό τον τίτλο «πνευματικές μορφές», των διηγημάτων, των ποιητικών συλλογών, των θεατρικών, των ταξιδιωτικών, των σατιρικών και των παιδικών έργων, ως αυτά αναφέρθηκαν στο επισυναφθέν Παράρτημα Α`, τα δικαιώματα από την έκδοση των έργων του ίδιου εν λόγω παραρτήματος σε μέρος ή όλο, σε οποιαδήποτε έντυπη ή ηλεκτρονική μορφή, ή από την αξιοποίηση τους στο διαδίκτυο, ή όποιο άλλο μέσο προέκυπτε στο μέλλον, τα δικαιώματα διασκευής των έργων του αυτού ως άνω παραρτήματος για τηλεοπτική ή κινηματογραφική παραγωγή ή διάθεση σε βίντεο ή σε CD ή DVD, ή οποιαδήποτε άλλη μορφή οπτικοποίησης (άρθρο 1), β) η ενάγουσα εγγυήθηκε ότι το μεταβιβασθέν δικαίωμα ήταν απαλλαγμένο από κάθε βάρος, χρέος, αμφισβήτηση ή διεκδίκηση και ανέλαβε την υποχρέωση να αποκαταστήσει κάθε θετική και αποθετική ζημία της πρώτης εναγόμενης που τυχόν θα ανέκυπτε από διεκδικήσεις τρίτων (άρθρο 2), γ) η ενάγουσα μεταβίβασε στην πρώτη εναγόμενη και το σύνολο των (περιουσιακών) πνευματικών δικαιωμάτων για τις μεταφράσεις του, ως αυτές εξειδικεύθηκαν στο επισυναφθέν παράρτημα Β`, και όλα τα αντίστοιχα δικαιώματα για τα πρωτότυπα έργα (άρθρο 3), δ) για τη μεταβίβαση του συνόλου των παραπάνω δικαιωμάτων το τίμημα καθορίστηκε εφάπαξ στο ποσό των 293.470,38 €, το οποίο συμφωνήθηκε καταβλητέο σε δώδεκα (12) δόσεις, που ορίστηκαν αποδοτέες και εξοφλήθηκαν, όπως η ίδια ενάγουσα παραδέχεται στο αγωγικό κείμενο, ως εξής: από 22.010,27 € την 30.09.2003, την 30.11.2003, την 31.12.2003, την 31.03.2004, την

31.07.2004, την 31.10.2004, την 31.12.2004, από 29.347,03 € την 31.03.2005, την 31.10.2005, την 31.03 2006, την 31.10.2006 και 22.010,27 € την 31.12.2006, συνομολογηθείσας επιπροσθέτως της αυτοδίκαιης λύσης της σύμβασης σε περίπτωση καθυστέρησης δύο συνεχόμενων δόσεων, μία φορά, κατά τα ειδικώς προβλεφθέντα στο συμβατικό κείμενο (άρθρο 4), ε) ορίσθηκε ότι η σύμβαση καταργούσε κάθε προγενέστερη συμφωνία, και κυρίως το ως άνω αναφερόμενο από 22.04.1999 ιδιωτικό συμφωνητικό (άρθρο 5), και στ) τα μέρη δήλωσαν ότι η συμφωνία ανταποκρινόταν στη πραγματική τους θέληση, ότι ήταν έγκυρη και ισχυρή και για τα δύο και προσδιορίσθηκαν ως αρμόδια δικαστήρια για την επίλυση τυχόν σχετικών διαφορών αυτά της Αθήνας (άρθρο 6). Από τα ως άνω αναλυτικώς εκτιθέμενα δε, αλλά και από την επισκόπηση του συνόλου του κειμένου του εν λόγω από 30.06.2003 ιδιωτικού συμφωνητικού, προκύπτει ότι σε αυτό δεν διαλήφθηκε όρος για τη χρονική του διάρκεια ούτε ρήτρα ή διατύπωση από την οποία να συνάγεται κατά τρόπο ανεπίδεκτο αμφισβήτησης τούτη (η διάρκεια), όπως λ.χ. ρήτρα «για απεριόριστο χρονικό διάστημα» ή «για απεριόριστο αριθμό εκδόσεων ή αντιτύπων/αντιγράφων» (βλ. τα γινόμενα στην υπό στοιχείο I μείζονα πρόταση της παρούσας).

Έτι περαιτέρω, λίγες ημέρες μετά την ως άνω ανακοίνωση περί λύσης και θέσης σε εκκαθάριση της πρώτης εναγόμενης, η ενάγουσα της απηύθυνε την από 13.09.2010 επιστολή της, με την οποία της δήλωσε τη θέση της ότι η ως άνω από 30.06.2003 μεταξύ τους σύμβαση είχε λήξει μετά την πάροδο πενταετίας από την κατάρτιση της, ήτοι από την 01.07.2008, εκ της εφαρμογής της ερμηνευτικής διάταξης του αρ. 15 παρ. 2 του Ν 2121/1993 λόγω της μη ειδικής πρόβλεψης της συμβατικής της διάρκειας στο κείμενο της, της ζήτησε να την ενημερώσει μέχρι την 22.09.2010 για τις πωλήσεις των έργων του πατέρα της από την ως άνω ημερομηνία και εντεύθεν, για τυχόν άλλες πράξεις εκμετάλλευσης των έργων αυτών, καθώς και για το απόθεμα σχετικών βιβλίων που τυχόν διέθετε στις αποθήκες της, της διαμαρτυρήθηκε για τη λήψη γνώσης της διακοπής λειτουργίας της από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης και της επεσήμανε ότι δεν εδικαιούτο πλέον να εκμεταλλεύεται το έργο του

Η δε πρώτη εναγόμενη, απάντησε στην ενάγουσα με την από 21.09.2010 εξώδικη δήλωση της, που της κοινοποιήθηκε την 23.09.2010 και με την οποία της τόνισε την άρνηση της στο περιεχόμενο της ως άνω επιστολής, της κατέστησε σαφή την πεποίθησή της ότι, δυνάμει της από 30.06.2003 σύμβασης, της είχε μεταβιβάσει οριστικά το σύνολο των περιουσιακών πνευματικών δικαιωμάτων επί του συγγραφικού έργου του πατέρα της, τη διαβεβαίωσε ότι θα συνέχιζε να τιμά το συγκεκριμένο έργο, διαθέτοντας το και στο μέλλον στο αναγνωστικό κοινό και την κάλεσε να σεβασθεί τα μεταξύ τους συμφωνηθέντα. Στη συνέχεια, όπως και ο μάρτυρας της κατέθεσε στο ακροατήριο, η ενάγουσα προσεγγίσθηκε από την εκδοτική εταιρία με την επωνυμία «Σ.», με την οποία και σύνηψε το από 27.09.2010 ιδιωτικό συμφωνητικό, δυνάμει του οποίου της μεταβίβασε αποκλειστικά όλα τα απαλλοτριωτά κατά νόμο δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας σε μέρος του συγγραφικού έργου του πατέρα της, έναντι ποσοστιαίας επί των πωλήσεων αμοιβής. Ωστόσο, η λειτουργία της συγκεκριμένης σύμβασης, δηλαδή, η εκμετάλλευση των ορισθέντων έργων από την ως άνω εταιρία και η καταβολή αμοιβής στην ενάγουσα, τέθηκαν υπό την αίρεση οριστικής διευθέτησης της διαφοράς της τελευταίας με την πρώτη εναγόμενη σχετικά με τη λύση της από 30.06.2003 ως άνω μεταξύ τους σύμβασης και το καθεστώς των περιουσιακών πνευματικών δικαιωμάτων επί του έργου τουΑκολουθώντας, η πρώτη εναγόμενη, ενημερωθείσα για την ως άνω συνεργασία της ενάγουσας και της εκδοτικής εταιρίας «.....», και ως μέσο αντίδρασης σε αυτή, απέστειλε σε αμφοτέρους τούτες την από 14.12.2010 εξώδικη δήλωση, διαμαρτυρία και πρόσκληση, με την οποία τους επεσήμανε ότι η πρώτη (η ενάγουσα) της είχε

μεταβιβάσει οριστικά το σύνολο των περιουσιακών πνευματικών δικαιωμάτων επί του έργου του πατέρα της,, δυνάμει του από 30.06.2003 ιδιωτικού συμφωνητικού και έναντι του δυσθεώρητου ποσού των 294.470 € ή 100.000 δρχ. [ενν. 100.000.000 δρχ.], το οποίο στην αναιμική αγορά του βιβλίου καταβάλλεται μόνο για οριστική μεταβίβαση δικαιωμάτων, διαμαρτυρήθηκε προς τη δεύτερη (την εταιρία «.....»), επειδή αυτή ενώ ήξερε τα ως άνω δεδομένα δέσμευσε συμβατικά την κόρη και μόνη κληρονόμο του εν λόγω μεγάλου Έλληνα συγγραφέα, και κάλεσε αυτή να απευθυνθεί στην ίδια για τη συζήτηση οποιωνδήποτε όρων σχετικά με την οικονομική εκμετάλλευση του έργου τουΜε βάση τα ανωτέρω, λοιπόν, καθίσταται σαφές ότι μεταξύ της πρώτης εναγόμενης και της ενάγουσας, ήδη από το έτος 2010, έχει ανακύψει έριδα σχετικά με το προσδιορισμό του χρόνου ισχύος της μεταξύ τους από 30.06.2003 σύμβασης μεταβίβασης περιουσιακών πνευματικών δικαιωμάτων και τη λήξη της διάρκειας αυτής ή μη.

Σχετικώς, πρέπει να επισημανθούν τα ακόλουθα: Όπως προεκτέθηκε, στο κείμενο της από 30.06.2003 σύμβασης δεν περιέχεται όρος για τη χρονική της διάρκεια ούτε άλλη ρήτρα ή διατύπωση από την οποία να συνάγεται κατά τρόπο ανεπίδεκτο αμφισβήτησης αυτή (η διάρκεια). Ως εκ τούτου, προ της εφαρμογής της εξηγητικής ερμηνείας των σε αυτή διαλαμβανόμενων δηλώσεων βούλησης των μερών των άρθρων 173 και 200 ΑΚ προς κατάφαση ή μη σχετικά με τη χρονική διάρκεια κενού στη δικαιοπρακτική ρύθμιση και της συμπληρωτικής ερμηνείας του περιεχομένου της κατ'άρ. 200 ΑΚ προς πλήρωση του κενού αυτού, σε περίπτωση αποδοχής του, ερευνητέα καθίσταται, κατ' απόλυτη προτεραιότητα, σύμφωνα με τα εκτιθέμενα στην υπό στοιχείο ΙΙ μείζονα πρόταση της παρούσας, η εφαρμογή του ειδικού, ενδοτικού δικαίου, ερμηνευτικού κανόνα της παρ. 2 του άρθρου 15 του Ν 2121/1993. Η δε πρώτη προϋπόθεση εφαρμογής αυτού, ήτοι ο μη ρητός ή κατά τρόπο μη δεκτικό αμφισβήτησης καθορισμός της χρονικής διάρκειας στο συμβατικό κείμενο, συντρέχει. Πρέπει, έτσι, να εξετασθεί αν συντρέχει και η δεύτερη προϋπόθεση του, σύμφωνα με τα εκτιθέμενα στην υπό στοιχείο Ι νομική σκέψη της παρούσας, δηλαδή η μη συναγωγή κάτι διαφορετικού, δηλαδή σαφούς χρονικής ισχύος, από τα συναλλακτικά ήθη. Εν προκειμένω δε, σε κύρια παράμετρο διερεύνησης συναλλακτικού ήθους, δηλαδή συναλλακτικής συνήθειας του οικείου κύκλου των εκδοτικών του βιβλίου συναλλαγών, σχετικά με την κατάφαση χρόνου διάρκειας της ως άνω επίμαχης σύμβασης, ανάγεται το τίμημα αυτής εκ 293.470,28 €, το οποίο, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, κρίνεται ως υψηλό, ακόμα και για την εκμετάλλευση του συνόλου του έργου ενός σημαντικού Έλληνα συγγραφέα, όπως είναι ο Συναφώς, ο μάρτυρας απόδειξης κατέθεσε στο ακροατήριο πως δεν συντρέχει συναλλακτική συνήθεια με βάση την οποία στις συμβάσεις μεταβίβασης περιουσιακών εξουσιών του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας επί έργων του γραπτού λόγου στις οποίες, κατά παρέκκλιση της οριζόμενης στο άρθρ. 33 του Ν 2121/1993 ποσοστιαίας αμοιβής επί της αξίας των πωλούμενων αντιτύπων, συμφωνείται, ως αμέσως καταβλητέα, εφάπαξ αμοιβή ιδιαιτέρως μεγάλου ύψους και δεν εμπεριέχεται όρος περί χρονικής διάρκειας, θεωρείται ότι τα μέρη συμφώνησαν την οριστική μεταβίβαση των περιουσιακών εξουσιών του συμβατικού αντικειμένου.

Αντίθετα, εισέφερε πως πάγια πρακτική στον εκδοτικό χώρο είναι να συνάπτονται συμβάσεις έκδοσης ή εκμετάλλευσης έργων του γραπτού λόγου με επακριβώς καθορισμένη διάρκεια και τίμημα προσδιοριζόμενο σε ποσοστιαία αμοιβή επί των λιανικών πωλήσεων και πως, όταν συντρέχει μεταβίβαση περιουσιακών εξουσιών με απεριόριστη χρονική διάρκεια, τότε αυτό σαφώς ορίζεται στο συμβατικό κείμενο, με επίκληση της έκτασης της διάρκειας της σύμβασης, συνήθως, για όλη τη διάρκεια της προστασίας των πνευματικών δικαιωμάτων. Η κατάθεση αυτή του

μάρτυρα απόδειξης της ενάγουσας σταθμίζεται από το Δικαστήριο ως πειστική, ένεκα της πολυετούς εμπειρίας του στο χώρο του βιβλίου και της κατάρτισης συμβάσεων εκμετάλλευσης των έργων του γραπτού λόγου, αφού, όπως ο ίδιος επεσήμανε, είναι υπάλληλος στο τμήμα συμβάσεων των εκδόσεων «.....». Οι δε εναγόμενες, αντίθετα, ανταποδεικτικά και προς υποστήριξη της αιτιολογημένης άρνησης τους περί μη συνδρομής της υπό εξέταση προϋπόθεσης του πραγματικού της παρ. 2 του άρθρου 15 του Ν 2121/1993 (έμμεση ανταπόδειξη), που προέβλεπε, δεν κατέδειξαν τη συνδρομή συναλλακτικής συνήθειας με αντικείμενο την κατάφαση απεριορίστου χρόνου ισχύος για τις συμβάσεις μεταβίβασης περιουσιακών εξουσιών του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας επί έργων του γραπτού λόγου όπου δεν καθορίζεται ρητά ο χρόνος ισχύος και συμφωνείται εφάπαξ αμοιβή ιδιαίτερος υψηλή, η οποία (συναλλακτική συνήθεια), μάλιστα, να είναι σαφής και αναμφισβήτητη και οι εν προκειμένω συμβληθείσες, δηλαδή η ενάγουσα και η πρώτη εξ αυτών, να την γνωρίζουν τόσο καλά, ώστε να τη θεώρησαν τμήμα της μεταξύ τους από 30.06.2003 συμφωνίας, καθώς τα όσα σχετικά εκθέτει η μάρτυρας στην υπ` αρ. .../18.09.2013 ένορκη βεβαίωση της ενώπιον του συμβολαιογράφου Αθηνών δεν λαμβάνονται υπόψη, ένεκα του ανυπόστατου του συγκεκριμένου αποδεικτικού μέσου, ο δε μάρτυρας ανταπόδειξης τους στο ακροατήριο κατηγορηματικά παραδέχθηκε ότι στο χώρο του βιβλίου δεν υπάρχει συναλλακτική πρακτική που να υποδεικνύει ότι, αν δεν ορίζεται η διάρκεια μίας σύμβασης, τότε αυτή ισχύει για όλη τη διάρκεια προστασίας των πνευματικών δικαιωμάτων.

Μάλιστα, ο σύζυγος της ενάγουσας,, στην υπ` αρ. .../20.09.2013 ένορκη βεβαίωση του ενώπιον της συμβολαιογράφου Αθηνών, που αυτή (η ενάγουσα) παραδεκτώς προσκομίζει με επίκληση, ισχυρίζεται ότι κατά τη σύναψη της επίμαχης από 30.06.2003 σύμβασης τόσο η σύζυγος του όσο και ο τότε νόμιμος εκπρόσωπος της πρώτης εναγόμενης,, γνώριζαν πολύ καλά το νόμο αναφορικά με τη διάρκεια της μεταβίβασης των πνευματικών δικαιωμάτων, ήτοι την πενταετία, ότι δεν υπήρχε έτσι ανάγκη να συγκεκριμενοποιηθεί αυτός, και ότι η ενάγουσα είχε απόλυτη εμπιστοσύνη στον τότε εκδότη της και ήξερε πως δεν θα της ζητούσε τίποτε περισσότερο από ό,τι προέβλεπε ο νόμος.

Εξάλλου, δεν υφίσταται χρεία να ταχθεί πραγματογνωμοσύνη για την απόδειξη της συνδρομής συναλλακτικής συνήθειας με το ως άνω περιεχόμενο, όπως αβάσιμα αιτούνται οι εναγόμενες με την προσθήκη - αντίκρουση τους στο 15ημερο πριν από την προκείμενη συζήτηση, καθώς τα ως άνω προκύψαντα κρίνονται από το παρόν Δικαστήριο επαρκή για τη μόρφωση πλήρους δικανικής πεποίθησης σχετικά με τη μη ύπαρξη τέτοιας συναλλακτικής συνήθειας, το δε συναφές αποδεικτέο ζήτημα έγκειται στην εμπειρική πραγματικότητα και δεν άπτεται ειδικών γνώσεων τέχνης ή επιστήμης. Ως εκ τούτων, λοιπόν, καθίσταται σαφές ότι στην προκείμενη περίπτωση συντρέχει και η δεύτερη προϋπόθεση της παρ. 2 του άρθρου 15 του Ν 2121/1993, και ότι, συναφώς, η συγκεκριμένη διάταξη βρίσκει πεδίο εφαρμογής επί της από 30.06.2003 σύμβασης, με συνεπακόλουθο τούτη (η σύμβαση) να θεωρείται πενταετούς διάρκειας και ο χρόνος ισχύος της εκταθείς μέχρι και την 30.06.2008. Από δε την επομένη, 01.07.2008, η συγκεκριμένη σύμβαση έπαυσε να παράγει έννομα αποτελέσματα και οι με αυτή μεταβιβαθείσες στην πρώτη εναγόμενη περιουσιακές εξουσίες του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας επί του συνόλου του συγγραφικού έργου του, περιήλθαν εκ νέου στην ενάγουσα.

Προσέτι, από το ίδιο ως άνω αποδεικτικό υλικό, προέκυψε ότι αμφότερες οι εναγόμενες, παρόλο που η πρώτη στην ως άνω από 30.06.2003 σύμβαση δεν μπορούσε και δεν μπορεί να στηρίξει το οποιοδήποτε περιουσιακό δικαίωμα επί του έργου του και βάσει αυτού να

χορηγήσει άδεια εκμετάλλευσης ή να το μεταβιβάσει περαιτέρω στη δεύτερη εναγόμενη, από την 01.07.2008 μέχρι και τον παρόντα χρόνο έχουν προβεί και προβαίνουν, είτε αυτοτελώς η πρώτη είτε με τη συνδρομή της η δεύτερη, συστηματικά σε πράξεις εκμετάλλευσης τίτλων του συγκεκριμένου έργου, κατ' εκδήλωση γενικευμένης πρακτικής, χωρίς την άδεια της δικαιούχου του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας επ' αυτού ενάγουσας ή τη μεταγενέστερη έγκριση της και την καταβολή σε αυτήν αμοιβής.

Ειδικότερα, η πρώτη εναγόμενη μετά την ως άνω ημεροχρονολογία μέχρι και τη λύση και θέση της σε εκκαθάριση την 30.09.2010, προέβη σε ανατύπωση ήδη εκδοθέντων από την ίδια σε προγενέστερο χρόνο, και εντός του πεδίου χρονικής ισχύος των από 22.04.1999 και ως άνω συμβάσεων εκμετάλλευσης, πλείστων τίτλων του έργου του, τα οποία και σήμερα διατίθενται μέσω του διαδικτύου σε έγχαρτη μορφή. Το γεγονός αυτό παραδέχεται τούτη στο κείμενο της από 14.02.2010 εξώδικης δήλωσης που κοινοποίησε στην ενάγουσα και στις εκδόσεις «Σ.» (εξαγόμενης σχετικά εξώδικης ομολογίας, βλ. αρ. 351 παρ. 2 ΚΠολΔ), ενώ ενδεικτικά επισημαίνεται η επανέκδοση του μυθιστορήματος με τίτλο» το έτος 2008, με πρώτη έκδοση το έτος 1999. Πέραν αυτού, μετά τη διακοπή των εργασιών της το Σεπτέμβριο του 2010 η πρώτη εναγόμενη, δυνάμει σχετικών συμβάσεων παραχώρησης αδειών εκμετάλλευσης αλλά και άνευ τέτοιων, διέθεσε τους τίτλους των έργων του, που κατείχε από τη λειτουργία της λήξασας ως άνω από 30.06.2003 έγγραφης σύμβασης, στη διάθεση της δεύτερης εναγόμενης προς αναπαραγωγή και διανομή στο κοινό, καθώς η συγκεκριμένη μητρική της εταιρία ασκεί εκδοτική δραστηριότητα, κυρίως μέσω των εφημερίδων της «.....» και το «.....». Στο πλαίσιο αυτό, αποδείχθηκε πως δυνάμει σχετικής μεταξύ τους σύμβασης παραχώρησης άδειας εκμετάλλευσης, η πρώτη εναγόμενη παραχώρησε, έναντι τιμήματος 5.000 €, την άδεια στη δεύτερη εναγόμενη και τούτη προέβη στην ανατύπωση και διανομή του ίδιου ως άνω μυθιστορήματος τουμε τίτλο «.....», ως ένθετης προσφοράς, μαζί με την πολιτική εφημερίδα «.....» το Μάρτιο του 2012 και στην επανέκδοση και διάθεση στο κοινό του ίδιου εν λόγω έργου, στις 29.01.2010, μέσω της σειράς «.....» της πολιτικής εφημερίδας «.....». Τα πραγματικά περιστατικά αυτά συνομολογούν οι εναγόμενες με τις έγγραφες προτάσεις τους.

Πέραν τούτου, η δεύτερη εναγόμενη, εκμεταλλεζόμενη το αρχείο της πρώτης εναγόμενης και χωρίς να προκύπτει μεταξύ τους σχετική σύμβαση εκμετάλλευσης, έχει εκδώσει, επίσης μέσω της εφημερίδας «.....», και διαθέτει μέσω του ηλεκτρονικού καταστήματος αυτής, σε έγχαρτη μορφή, αντί τιμήματος 5 € έκαστο, τα ακόλουθα έργα του: «.....»

Οι ως άνω ενέργειες των εναγόμενων, που όπως προαναφέρθηκε, απηχούν σε γενικευμένη συμπεριφορά έκαστης και διενεργήθηκαν χωρίς άδεια ή μεταγενέστερη έγκριση της δικαιούχου του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας ενάγουσας και καταβολή σε αυτήν αμοιβής, συνιστούν προσβολή των περιουσιακών εξουσιών αναπαραγωγής και διανομής στο κοινό των επιμέρους τίτλων των έργων του, στην οποία έκαστη των εν λόγω αμυνόμενων διαδίκων είχε και έχει τη συμμετοχική συμβολή της αυτουργού για τις εκδόσεις στις οποίες η ίδια προέβη, η δε πρώτη εξ αυτών για τις εκδόσεις της δεύτερης εξ αυτών συνευθύνεται υπό την ιδιότητα της συνεργού, αφού η συγκεκριμένη εκδοτική δραστηριότητα της ομοδίκου της εδράσθηκε, υπό την έννοια του αναγκαίου όρου, στους τίτλους έργων του που η ίδια της διέθεσε εκ του

αρχείου της. Εν τούτοις, δεν αποδείχθηκε ότι εκ των προαναφερόμενων εκδοτικών εγχειρημάτων των εναγόμενων τρώθηκε η ηθική εξουσία της ενάγουσας με αντικείμενο την απαγόρευση της παρουσίας του έργου στο κοινό υπό συνθήκες προσβλητικές για το δημιουργό του (του άρ. 4 παρ. 1γ` του Ν 2121/1993), και τούτο διότι, όλες οι συντελεσθείσες εκδόσεις, όπως τα αντίτυπα τους επισκοπούνται μέσω των εκτυπώσεων των ηλεκτρονικών σελίδων από τις οποίες διατίθενται στο αναγνωστικό κοινό και τις οποίες προσκομίζει με επίκληση η εν προκειμένω επιτιθέμενη διάδικος, ακόμα και αυτή που διατέθηκε με την εφημερίδα «Τ.» ως premium, αντίτυπο της οποίας ομοίως προσκομίζει και επικαλείται η τελευταία, είναι καλαισθητες, τυπωμένες σε χαρτί καλής ποιότητας και με εξώφυλλα ιδιαίτερης καλλιτεχνικής προσέγγισης.

Συνακόλουθα, λοιπόν, με βάση τα παραπάνω, καθίσταται σαφές ότι οι εναγόμενες, με παράλληλες πράξεις η καθεμία, προσέβαλαν και συνεχίζουν να προσβάλουν παράνομα το περιουσιακό δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας της ενάγουσας επί του συγγραφικού έργου του πατέρα της,Περαιτέρω, παρά τις με αντίθετο περιεχόμενο και απορριπτές ως ουσία αβάσιμες αιτιάσεις τους, οι εναγόμενες βαρύνονται με υπαιτιότητα, και δη αμέλεια, ως προς τις προαναφερόμενες παράνομες γενικευμένες πρακτικές τους. Πιο επισταμένα, οι εν προκειμένω αμυνόμενες διάδικοι όφειλαν, επιδεικνύοντας συνετή συμπεριφορά, που ευλόγως αναμένεται, σύμφωνα με τα διδάγματα της κοινής πείρας, από τη μακρά πορεία της πρώτης στον εκδοτικό χώρο και τη συνακόλουθη σώρευση εμπειρίας στο πεδίο των διαπραγματεύσεων με τους δικαιούχους πνευματικής ιδιοκτησίας από το μέγεθος της δεύτερης ως του μεγαλύτερου εκδοτικού - δημοσιογραφικού οργανισμού στη χώρα και της συνακόλουθης εμπειρίας των στελεχών της ως προς τη διαχείριση πνευματικών δικαιωμάτων, αλλά και από τη διάθεση οργανωμένου και με καταρτισμένους συνεργάτες νομικού τμήματος από τη δεύτερη, προφανώς λειτουργούντος αυτού και επ` ωφελεία της πρώτης εκ της σχέσης τους ως συνδεδεμένων επιχειρήσεων, να διαγνώσουν το κενό της από 30.06.2003 επίμαχης σύμβασης μεταβίβασης εξουσιών του περιουσιακού δικαιώματος επί του έργου του, να το αξιολογήσουν, ανεξάρτητα από τη συνδρομή περιθωρίου εξηγητικής ή συμπληρωτικής ερμηνείας του περιεχομένου των δηλώσεων βούλησης των συμβληθέντων μερών, ως πρόσφορο να άγει σε εφαρμογή του αρ. 35 παρ. 2 του Ν 2121/1993 με αντικείμενο την πενταετή διάρκεια του οικείου συμβατικού πλαισίου, συναφώς να διαβλέψουν το ενδεχόμενο διατύπωσης θέσης από την ενάγουσα, ως κληρονόμο του εν λόγω συγγραφέα και ως προς τα πνευματικά δικαιώματα του συγγραφικού του έργου, συνιστάμενης στη λήξη της συγκεκριμένης σύμβασης από την 01.07.2008 και εντεύθεν, και, μετά αυτή την ημεροχρονολογία, και πριν προβούν στην οποιαδήποτε πράξη εκμετάλλευσης τίτλων του έργου του, να καλέσουν την ήδη αντίδικο τους σε συζητήσεις με αντικείμενο την αποσαφήνιση της διάρκειας της εν λόγω σύμβασης, ενδεχομένως και με την κατάρτιση ενός πρόσθετου ιδιωτικού συμφωνητικού, και, σε περίπτωση αρνητικής στάσης της, να της ζητήσουν εκ νέου άδεια εκμετάλλευσης ή να διώξουν την έκφραση δικανικής κρίσης με αντικείμενο την αναγνώριση της ισχύος της εν λόγω σύμβασης μέχρι του πέρατος της κατά νόμο προστασίας του έργου του εν λόγω μεγάλου Έλληνα συγγραφέα (ήτοι μέχρι το έτος 2047, δεδομένου του θανάτου του το έτος 1977).

Οι εναγόμενες, όμως, δεν προέβησαν στις ως άνω πράξεις επιμέλειας σχετικά με τη διαχείριση των περιουσιακών εκφάνσεων του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας επί του έργου του, αλλά συνέχισαν και συνεχίζουν μέχρι και σήμερα να εκμεταλλεύονται απρόσκοπτα και συστηματικά τίτλους αυτού, παρά τη ρητή εναντίωση της ενάγουσας. Αυτή, εξάλλου, ως προς την ανωτέρω, παραλλήλως εκπορευόμενη παράνομη και υπαίτια συμπεριφορά

των εναγόμενων, ουδεμία μορφή συνυπαιτιότητας βαρύνει. Και τούτο, διότι α) κατά την κατάρτιση της από 30.06.2003 έγγραφης σύμβασης (ιδιωτικού συμφωνητικού), σύμφωνα με τα εισφερόμενα από το σύζυγο της στα πλαίσια της υπ` αρ 1959/20.09.2013 ένορκης βεβαίωσης του, η ίδια (η ενάγουσα) δεν ζήτησε νομική συμβουλή, είχε απόλυτη εμπιστοσύνη στον τότε εκπρόσωπο της πρώτης εναγόμενης, Π. Π., λόγω της προσωπικής τους σχέσης, γνώριζε τη νομοθετική πρόβλεψη του αρ. 15 παρ. 2 του Ν 2121/1993 περί πενταετούς διάρκειας των συμβάσεων εκμετάλλευσης περιουσιακών δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησι`ας, και ευλόγως ανέμενε ότι ο αντισυμβαλλόμενος της δεν θα της ζητούσε κάτι περισσότερο από τα προβλεπόμενα στο νόμο, Β) αυτή, ως εξάγεται από την ανωτέρω κατάθεση του συζύγου της, παρά την πεποίθηση της περί εκπνοής της διάρκειας της επίμαχης σύμβασης την 01.07.2008, δεν στράφηκε αμέσως μετά τη συγκεκριμένη ημεροχρονολογία κατά της πρώτης εναγόμενης, διότι δεν υπέπεσε στην αντίληψη της ότι η εν λόγω αντίδικος της συνέχιζε και μετά από τούτη να εκμεταλλεύεται έργα του πατέρα της, κάτι που αντιλήφθηκε όταν πληροφορήθηκε τη λύση και τη θέση της σε εκκαθάριση το Σεπτέμβριο του 2010, γ) η ίδια πράγματι, ενόψει και της λύσης και εκκαθάρισης της πρώτης των αντιδίκων της, σύνηψε ήδη από τα τέλη Σεπτεμβρίου του 2010 συνεργασία με άλλον εκδοτικό οίκο για την εκμετάλλευση του έργου του πατέρα της, ήτοι με τον εκδοτικό οίκο «Σ.», ο οποίος, όμως, λόγω της αντίδρασης της πρώτης εναγόμενης και του ισχυρισμού της περί κτήσης και διατήρησης των περιουσιακών πνευματικών δικαιωμάτων επί του συνόλου του έργου του , έθεσε ως όρο ενεργοποίησης της οικείας σύμβασης εκμετάλλευσης την οριστική περάτωση της σχετικής διένεξης· η συγκεκριμένη έκβαση των πραγμάτων, δηλαδή η έγερση από την πρώτη εναγόμενη αξίωσης πνευματικών δικαιωμάτων επί του έργου του πατέρα της, η οποία, όπως κατέθεσε και ο μάρτυρας της στο ακροατήριο κατέστη ευρέως γνωστή στον εκδοτικό χώρο, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, κατέστησε αδύνατη την από την ενάγουσα εύρεση άλλου εκδοτικού οίκου για την ανάθεση της έκδοσης έργων του επ` αμοιβή, δεδομένης, μάλιστα, της ήδη επιτευχθείσας και ανασταλείσας κατά λειτουργία με όμοιο περιεχόμενο σύμβασης της με τις εκδόσεις «.....».

Με βάση τις ως άνω σκέψεις, λοιπόν, η ένσταση συνυπαιτιότητας που προέβησαν οι εναγόμενες, εξεταζόμενη κατόπιν αποδοχής της υπαιτιότητας τους κατά τα ανωτέρω, πρέπει να απορριφθεί ως ουσία αβάσιμη. Επιπλέον, λόγω της ως άνω παράνομης και υπαίτιας συμπεριφοράς αμφοτέρων των εναγομένων, η ενάγουσα υπέστη ηθική βλάβη, εφόσον το σύνολο του συγγραφικού έργου του πατέρα της, επί του οποίου διατηρεί το σύνολο των εκφάνσεων, πέραν του ηθικού, και του περιουσιακού δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας, χρησιμοποιήθηκε από τις εν προκειμένω αντιδίκους της, από την 01.07.2008 και εντεύθεν, χωρίς τη συναίνεση της και προσβλήθηκε έτσι η πνευματική της ιδιοκτησία επ` αυτού. Για την αποκατάσταση της εν λόγω ηθικής βλάβης δε, δικαιούται χρηματική ικανοποίηση, η οποία, λαμβανομένων υπόψη των πραγματικών περιστατικών που συνιστούν την ένδικη αδικοπραξία των εναγομένων, του είδους και του βαθμού της υπαιτιότητας αυτών, του μεγέθους της προσβολής των εννόμων (και οικονομικών) συμφερόντων της ενάγουσας, ως δικαιούχου του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας επί του έργου του πατέρα της, , του γεγονότος ότι η βάση της προσβολής έγκειται στο δυσχερές νομικό ζήτημα του αν σε περίπτωση κενού σε σύμβαση εκμετάλλευσης έργων ως προς το χρόνο διάρκειας (και εν προκειμένω της από 30.06.2003 σύμβασης) καλείται ευθέως σε εφαρμογή το αρ. 15 παρ. 2 του Ν 2121/1993 ή προηγείται η εξηγητική ή/και η συμπληρωτική ερμηνεία του δικαιοπρακτικού περιεχομένου προς κάλυψη του κενού, καθώς και της οικονομικής και κοινωνικής κατάστασης απάντων των διαδίκων (η ενάγουσα είναι μία σεβαστή

προσωπικότητα, κληρονόμος των πνευματικών δικαιωμάτων επί του συνόλου του έργου ενός μεγάλου Έλληνα συγγραφέα, όπως είναι ο, η πρώτη εναγόμενη αποτελεί μία εκδοτική επιχείρηση με σημαντική ιστορία στον οικείο κλάδο, η οποία λόγω οικονομικών προβλημάτων έχει λυθεί και τελεί σε εκκαθάριση, και η δεύτερη εναγόμενη είναι ο μεγαλύτερος δημοσιογραφικός οργανισμός στη χώρα), ανέρχεται, κατ' εύλογη κρίση του Δικαστηρίου, στο ποσό των 2.000 €, το οποίο οι εναγόμενες οφείλουν να καταβάλουν στην αντίδικο τους εις ολόκληρον η καθεμία. Έτι περαιτέρω, δεδομένου πως μέχρι και τον παρόντα χρόνο οι εναγόμενες υιοθετούν τη θέση ότι δυνάμει της από 30.6.2003 σύμβασης η πρώτη εξ αυτών διατηρεί το περιουσιακό δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας επί του συνόλου του έργου του, κατά μεταβίβαση από τη δικαιούχο ενάγουσα μέχρι τη λήξη της κατά νόμο προστασίας του, και δύναται νομίμως, κατόπιν σχετικών συμβάσεων, να παραχωρεί άδειες εκμετάλλευσης αυτού (του έργου) στη δεύτερη εξ αυτών, προς άρση της σχετικής αμφισβήτησης, υφίσταται έννομο συμφέρον της εν προκειμένω επιτιθέμενης διαδίκου να αναγνωρισθεί ότι η διάρκεια ισχύος της εν λόγω επίμαχης σύμβασης, που σύναψε με την πρώτη των αντιδίκων της, έχει λήξει και ότι οι αμφοτέρες εναγόμενες δεν έχουν το οποιοδήποτε δικαίωμα αναπαραγωγής, διάθεσης, παρουσίασης στο κοινό και γενικά εκμετάλλευσης, με οποιονδήποτε τρόπο, του συγγραφικού έργου του ως άνω πατέρα της, εν όλω ή εν μέρει.

Επιπλέον, καθότι, όπως αποδείχθηκε, και οι δύο εναγόμενες κατά γενική πρακτική έχουν εκδώσει, θέσει σε κυκλοφορία και διατηρούν προς πώληση στο κοινό τίτλους του έργου του, χωρίς να έχουν δικαίωμα προς τούτο από την 01.07.2008 και εντεύθεν, πρέπει να διαταχθεί η άρση της συναφούς προσβολής του περιουσιακού δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας της ενάγουσας και να υποχρεωθεί κάθε μία εξ αυτών (των εναγόμενων) αφενός να αποσύρει από την αγορά, καθ' οιονδήποτε τρόπο κι αν τα έχει διαθέσει, και αφετέρου να καταστρέψει οποιοδήποτε σχετικό τυχόν απόθεμα διαθέτει από βιβλία με τίτλους του έργου του εν λόγω συγγραφέα, τα οποία, όμως, έχουν εκδοθεί από την 1.7.2008 και εφεξής, δεδομένου πως οποιαδήποτε προγενέστερη έκδοση εμπίπτει στο πεδίο ισχύος των από 22.04.1999 και 30.06.2003 συμβάσεων εκμετάλλευσης, που η πρώτη εναγόμενη είχε συνάψει με την ίδια την ενάγουσα, και, συνεπώς, τούτη νόμιμα την εκμεταλλεύεται, δίδοντας και την άδεια περαιτέρω διάθεσης της και στη δεύτερη εναγόμενη συνδεδεμένη της επιχείρηση.

Ακόμα, για λόγους καλύτερης προστασίας των πνευματικών δικαιωμάτων της ενάγουσας επί του επίδικου συγγραφικού έργου, κρίνεται αναγκαία η δημοσίευση περίληψης του διατακτικού της προκειμένης απόφασης με επιμέλεια της και έξοδα των εναγόμενων, σε δύο ημερήσιες εφημερίδες πανελλαδικής κυκλοφορίας της επιλογής της. Συγκεφαλαιωτικά, λοιπόν, με βάση όλα τα παραπάνω, η κρινόμενη αγωγή πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή στην ουσία της ως προς αμφοτέρες τις εναγόμενες, και: α) να αναγνωρισθεί ότι έχει λήξει η διάρκεια ισχύος της από 30.06.2003 σύμβασης μεταβίβασης περιουσιακών εξουσιών του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας επί του συγγραφικού έργου του, που η ενάγουσα σύνηψε με την πρώτη εναγόμενη, β) να αναγνωρισθεί ότι αμφοτέρες οι εναγόμενες εταιρίες δεν έχουν οποιοδήποτε δικαίωμα αναπαραγωγής διάθεσης, παρουσίασης στο κοινό και γενικά εκμετάλλευσης, καθ' οιονδήποτε τρόπο, του συγγραφικού έργου του, εν όλω ή εν μέρει, γ) να υποχρεωθεί έκαστη των εναγομένων να αποσύρει από την αγορά, καθ' οιονδήποτε τρόπο κι αν τα έχει διαθέσει, βιβλία με τίτλους έργων του έκδοσης από την 01.07.2008 και εφεξής, δ) να υποχρεωθεί έκαστη των εναγομένων να καταστρέψει οποιοδήποτε τυχόν απόθεμα διαθέτει από βιβλία με τίτλους έργων του έκδοσης από την 1.7.2008 και εφεξής,

ε) να υποχρεωθούν αμφότερες οι εναγόμενες να καταβάλουν, εις ολόκληρον η καθεμία, στην ενάγουσα, ως χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη που αυτή υπέστη από την επίδικη αδικοπραξία, το ποσό των 2.000 €, με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής μέχρι και την πλήρη εξόφληση και στ) να διαταχθεί η δημοσίευση περιλήψης του οικείου διατακτικού σε δύο ημερήσιες εφημερίδες πανελλαδικής κυκλοφορίας, επιλογής της ενάγουσας. Ακόμα, η παρούσα απόφαση δεν πρέπει να κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστή κατά τις καταψηφιστικές της διατάξεις, διότι, κατά την κρίση του Δικαστηρίου τούτου, δεν υφίσταται κατεπείγουσα ανάγκη της ενάγουσας αφενός να απολαύει άμεσης άρσης της ένδικης προσβολής, δεδομένης και της παρέλευσης σημαντικού χρονικού διαστήματος, εγγίζοντας την πενταετία, από την 01.07.2008, οπότε έληξε η ισχύς της επίμαχης από 30.06.2003 σύμβασης μέχρι και την έγερση της προκείμενης αγωγής εντός του έτους 2013, και αφετέρου να απολαύει αυτή της επιδικασθείσας χρηματικής ωφέλειας, λόγω της καλής οικονομικής της κατάστασης, την οποία συνεπάγεται, κατά τους κανόνες της λογικής, η μακροχρόνια εκμετάλλευση του έργου του εν λόγω πατέρα της από το χρόνο του θανάτου του το 1977 και εντεύθεν, στα πλαίσια της οποίας έλαβε κατά την εκτέλεση της ως άνω σύμβασης μεταβίβασης περιουσιακών εξουσιών και το υψηλό ποσό των 293.470,28 €.

Ως εκ τούτων, η καθυστέρηση στην εκτέλεση δεν πρόκειται να προκαλέσει στην ενάγουσα μεγάλη ζημία, ούτε συντρέχουν εξαιρετικοί λόγοι που να επιβάλουν την προσωρινή εκτελεστότητα (άρθρα 907 και 908 παρ. 1 ΚΠολΔ), με συνεπακόλουθο το με αντίστοιχο περιεχόμενο παρεπόμενο αγωγικό αίτημα να πρέπει να απορριφθεί ως ουσία αβάσιμο. Τέλος, τα δικαστικά έξοδα της ενάγουσας πρέπει να επιβληθούν, κατόπιν νομίμου αιτήματος της, εν μέρει εις βάρος των αντιδίκων της, ανάλογα με το ποσοστό της ήττας τους (αρ. 178 παρ. 1 και 191 παρ. 2 ΚΠολΔ), κατά το ποσό που ορίζεται ειδικότερα στο διατακτικό. [...]